

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .28.

İSLAM TERÖRÜ LANETLER

HARUN YAHYA

الله
رسول
محمد

11 Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terörist saldırıları, bir Müslüman olarak lanetliyoruz.

Bu kitabın konusunu, lanetlediğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, özellikle İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran'da ve başta Peygamberimiz Hz. Muhammed olmak üzere tarih boyunca yaşamış tüm dindar Müslüman yöneticilerin uygulamalarında, bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, New York'ta veya Washington'da öldürülen insanlar arasında, Hz. İsa'yı sevenler (Hıristiyanlar), Hz. Musa'yı sevenler (Yahudiler) ve Müslümanlar da vardır. Bu masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak olan büyük bir günahtır. Allah korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir şey yapamaz. Gerçek dinde teröre yer yoktur. Aksine, "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı insanlara karşı işlenen cinayetler) İslam'a göre büyük bir suçtur ve Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar. Bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü haram kıldığını ve dünyaya barış ve huzur getirmeyi amaçladığını delilleriyle ortaya koyacağız.

بسم الله الرحمن الرحيم

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden önemli bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır. Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Yazarın eserlerinde evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu-na şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .28.

İSLAM TERÖRÜ LANETLER

*Allah barış yurduna çağırır ve kimi
dilerse dosdoğru yola yöneltip-iletir.*

(Yunus Suresi, 25)

HARUN YAHYA

Ağustos, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi

yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesidir, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Prof. Kazım İsmail Gürkan Cad.
Hamam Sok. No:2 K.6 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: 0212 511 72 30

Baskı: Nesil Matbaacılık

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İçindekiler

Giriş	8
Barış ve Güvenliğin Kaynağı: İslam Ahlakı	12
Kuran'a Göre Savaşın Hükümü	30
Din Adına Terör Uygulayanların İç Yüzü	42
İslam'ın Ehl-i Kitaba Bakışı	60
İslam, Ortadoğu'ya Barış ve Huzur Getirmiştir	73
Terörizmin Kökeni: Darwinizm ve Materyalizm	81
Sonuç: Batı Dünyası İçin Öneriler	96

GİRİŞ

11 Eylül 2001 günü Amerika Birleşik Devletleri'nin iki büyük kentine karşı düzenlenen ve on binlerce masum insanın ölümüne ve yaralanmasına neden olan terörist saldırıları, bir Müslüman olarak şiddetle lanetliyor ve Amerikan halkına başsağlığı diliyoruz. Bu saldırılar, terörün gerçek kökeni ile ilgili çok önemli bir konuyu dünya gündemine getirdi. Ve bu vesile ile İslam'ın barış ve hoşgörü dini olduğu, insanlara merhameti ve adaleti emrettiği bütün dünyaya yaygın olarak duyurulmuş oldu. Birçok dünya lideri, önemli basın yayın kuruluşları, televizyonlar, radyolar defalarca gerçek İslam'ın şiddete hiçbir şekilde izin vermediğini, daima insanlar ve toplumlar arasında barışı emrettiğini kendi topluluklarına anlattılar. İslam dinini yakından inceleyen ve Allah'ın Kuran'da emrettiği gerçek İslam dinini tanıyan Batılı çevreler İslam ve terör kelimelerinin birarada bulunmasının kesinlikle mümkün olmadığını, ilahi dinlerin hiçbir şekilde şiddete izin vermediğini tüm açıklığıyla ortaya koydular.

Bu kitabın konusunu da, lanetlendiğimiz bu vahşetin kaynağının kesinlikle ilahi bir din olmadığı, özellikle İslam'da teröre yer bulunmadığı gerçeği oluşturmaktadır. İslam dininin yegane kaynağı olan Kuran'da ve başta Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) olmak üzere tarih boyunca yaşamış tüm Müslüman yöneticilerin uygulamalarında bu gerçek tüm açıklığıyla ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle de bu kitapta Kuran ayetlerinin ışığında ve tarihten örneklerle İslam'ın terörü yasakladığını ve haram kıldığını tüm delilleriyle ortaya koyacağız.

Bilindiği gibi, asırlardır dünyanın farklı bölgelerinde çeşitli terör eylemleri gerçekleştirilmektedir. Her biri farklı gruplar tarafından ve farklı amaçlarla yapılan bu eylemler kimi zaman komünist bir örgüt, kimi zaman faşizan bir grup, kimi zaman da radikal ya da ayrılıkçı çevreler tarafından üstlenilmektedir. Amerika gibi ülkeler sık sık ırkçı ve marjinal terör grupları tarafından gerçekleştirilen saldırılara hedef olurken, Avrupa ülkelerinde, çeşitli terörist gruplar tarafından şiddet eylemleri düzenlenmektedir. Yunanistan'da 17 Kasım, Almanya'da RAF, İspanya'da ETA, yine Almanya'da neo-Naziler, İtalya'da Kızıl Tugaylar ve daha pek çok örgüt terör ve şiddet yöntemiyle seslerini duyurmaya çalışmakta, hiçbir suçu olmayan, savunmasız insanları vahşice katletmektedirler. Gelişen dünya koşulları ile birlikte terörizm de değişiklik göstermekte, gelişen teknolojiye bağlı olarak elde ettiği yeni imkanlarla etkisini her geçen gün artırmaktadır.

ABD ve Avrupa'daki gibi Batı kökenli örgütlerin yanı sıra, Ortadoğu çıkışlı terör örgütleri de bulunmaktadır. Nitekim dünyanın dört bir yanındaki kimi terör girişimleri bu gruplar tarafından üstlenilmekte ve gerçekleştirilmektedir. Ancak burada çok önemli bir noktayı vurgulamak gerekmektedir. Bu gibi terörist eylemleri gerçekleştiren kişilerin Hıristiyan, Müslüman veya Yahudi ismi taşımaları bazı çevreleri yanlış kanaatlere sürüklemekte ve ilahi dinlerle bağdaşmayan iddialar ortaya atmalarına neden olmaktadır. Teröristler "Müslüman" isimleri taşıyor olsalar bile, işledikleri cinayetlere "İslam terörü" denemez. Aynı şekilde Hıristiyan olsalar, "Hıristiyan terörü" veya Yahudi olsalar "Yahudi terörü" de denemez. **Çünkü İlahi bir din adına masum insanların öldürülmesi mümkün değildir.** Unutmamak gerekir ki, New York'ta

Bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dinsizlikte aramak gerekir. Çünkü din ahlakı sevgiyi, merhameti, affediciliği ve barışı emrederken, terör acımasızlık ve şiddet yanlısıdır, kan dökmek, öldürmek, acı çekirtmek ister.

veya Washington'da öldürülen insanlar arasında, Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar da vardır. Masum insanları öldürmek, Allah'ın affetmesi dışında, cehennem azabı ile sonuçlanacak olan büyük bir günahdır. Dine inanan, Allah korkusu taşıyan bir insan hiçbir şekilde böyle bir şey yapamaz.

Böyle bir vahşetin faileri, hangi dine mensup olduklarını iddia ederlerse etsinler, bunu ancak dine saldırmak amacıyla yapıyor olabilirler. Amaçları, dini insanların gözünde kötülemek, insanları dinden soğutmak, dindarlara karşı nefret ve tepki oluşturmak olabilir. Dolayısıyla masum insanlara yönelik "din" adı altındaki her saldırı, aslında dine karşı da yapılmış bir saldırıdır.

Din, sevgiyi, merhameti, barışı emreder. Terör ise dinin zıttıdır; acımasızdır, kan dökmek, öldürmek, acı çektirmek ister. Dolayısıyla bir terör eylemine fail ararken, kaynağı dindarlıkta değil, dinsizlikte aramak gerekir. Olayın kökenini, faşist, komünist, ırkçı, materyalist düşüncedeki insanlarda aramak gerekir. Teröristlerin hangi ismi taşıdığı, kimliklerinde ne yazdığı önemli değildir. Bir kişi masum insanları göz kırpmadan öldürüyorsa, dindar değil dinsizdir. Allah'tan korkmayan, tek amacı kan dökmek ve acı çektirmek olan bir canidir. Bu nedenle, "İslami terör", "Yahudi terörü", "Hıristiyan terörü" son derece hatalı kavramlardır. Çünkü İslam dininde ve diğer iki ilahi dinde hiçbir şekilde teröre yer yoktur. Aksine, **İslam'a göre "terör" olarak adlandırdığımız eylemler (yani masum insanlara karşı işlenen cinayetler), büyük bir suçtur ve Müslümanlar bu eylemleri engellemek, yeryüzüne barış, huzur ve adalet getirmekle sorumludurlar.**

BARIŞ VE GÜVENLİĞİN KAYNAĞI: İSLAM AHLAKI

Bir din adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, o dini yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilirler. O nedenle bu insanlara bakarak o din hakkında fikir edinmek yanlış olur. Bir dini tanımanın en doğru yolu, o dinin kutsal kaynağını incelemektir.

İslam'ın kutsal kaynağı Kuran'dır. Kuran ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık, hoşgörü ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, alçakgönüllü, adaletli, güvenilir ve uyumlu bir insan olur. Etrafına sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir.

İslam Barış Dinidir

Terörün en genel anlamı, askeri olmayan hedeflere karşı siyasi amaçlı şiddet kullanımıdır. Bir diğer ifadeyle terörün hedefleri tamamen suçsuz olan sivil insanlardır. Tek suçları, teröristin gözünde "öteki taraf" olmaktır. Bu nedenle de terör, suçsuz insanlara karşı şiddet uygulanması anlamına gelir ve bunun hiçbir ahlaki mazereti yoktur. Bu, Hitler'in veya Stalin'in cinayetleri gibi, "insanlığa karşı işlenmiş suç"tur.

Kuran Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği bir kitaptır ve Allah Kuran'da insanlara güzel ahlakı

emretmektedir. Bu ahlakın temelinde ise, sevgi, şefkat, hoşgörü, adalet ve merhamet gibi kavramlar yer alır. İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı anlama gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir. Kuran ayetlerinde insanlar, yeryüzünde merhametin, şefkatin, hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırılmaktadır. Bakara Suresi'nin 208. ayetinde şöyle buyrulmaktadır:

Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır. (Bakara Suresi, 208)

Ayette görüldüğü gibi Allah, insanların "güvenliği"nin Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir.

Kuran ahlakına göre bir Müslüman, Müslüman olsun veya olmasın tüm diğer insanlara karşı iyi ve adaletli davranmakla, zayıfları ve masumları korumakla ve **"yeryüzünde bozgunculuğu önlemekle"** sorumludur. Bozgunculuk, yeryüzünde insanların güvenlik, barış ve huzurunu ortadan kaldıran her türlü anarşi ve terör halidir. Bir ayette buyurulduğu gibi, **"Allah, bozgunculuğu sevmez"**. (Bakara Suresi, 205)

Bir insanın suçsuz yere öldürülmesi ise, en büyük bozgunculuk örneklerinden biridir. Allah, Kuran'da bu durumu şu şekilde açıklamaktadır:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu

(öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur... (Maide Suresi, 32)

Görüldüğü gibi tek bir insanı bile, "bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın", öldüren bir kişi, tüm insanları öldürmüş kadar büyük bir suç işlemektedir. Bu durumda, teröristlerin işledikleri cinayet, katliam ve gündemdeki tabiriyle "intihar saldırıları"nın ne kadar büyük bir suç olduğu açıktır.

Tüm bunlar göstermektedir ki, masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, İslam'a tamamen aykırı bir eylemdir ve hiçbir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla, "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. Müslümanlık terörle birlikte düşünülemez, aksine terörün engelleyicisi ve çözümdür.

Allah Bozgunculuğu Lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını emretmiş; zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Allah'ın bu emrine uymayanlar, ayette geçen ifadeyle "**şeytanın adımlarını izleyenler**" olarak nitelendirilmiş ve açıkça Allah'ın haram kıldığı bir tutum içeresine girmişlerdir. Kuran'da bu konudaki birçok ayetten bazıları şöyledir:

Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir. (Rad Suresi, 25)

İslam Ahlakı Tüm İnsanlar İçin Barış, Huzur, Sevgi ve Neşe Dolu Bir Yaşamı Hedeflerken...

... Terörizm Şiddetin, Korkunun, Endişenin, Hüznün ve Kaosun Hakim Olduğu Bir Toplum Özlemindedir.

... Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesad) yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

Bozgunculukla, masum insanları öldürmekle, isyanla ve zulümle yeryüzünde başarılı olabileceklerini zanneden insanlar çok büyük bir yanlgı içindedirler. Çünkü Allah terör ve şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış, bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiş ve bir ayetinde de "**Şüphesiz Allah, bozgunculuk çıkaranaın işini düzeltmez.**" (Yunus Suresi, 81) şeklinde buyurmuştur.

Ancak çağımızda dünyanın dört bir köşesinde terör, soykırım ve katliamlar yaşanmakta, masum insanlar hunharca öldürülmekte, suni sebeplerle birbirlerine düşman hale getirilen topluluklar ülkeleri kana bulamaktadır. Dinsizliğin bir sonucu olarak, Allah korkusuna sahip olmayan ve ahirette hesap vereceklerine inanmayan, bu nedenle de "nasılsa kimseye hesap vermeyeceğim" diye düşünen, her türlü insafsızlığı, ahlaksızlığı ve vicdansızlığı kolaylıkla yapabilen kitleler oluşmaktadır.

Allah ve din adına ortaya çıkan, ama Allah'ın lanetlediği suçları işlemek için örgütlenen iki yüzlü insanların varlığına, Kuran'da da işaret edilmiştir. Bir ayette, "Allah adına and içerek" peygamberi öldürmek için plan yapan "dokuzlu bir çete"den şöyle söz edilir:

Şehirde dokuzlu bir çete vardı, yeryüzünde bozgun çıkarıyorlar ve dirlik-düzenlik bırakmıyorlardı. Kendi aralarında Allah adına and içerek, dediler ki: "Gece mutlaka ona ve ailesine bir baskın düzenleyelim, sonra velisine: Ailesinin yok oluşuna biz şahid olmadık ve gerçekten

bizler doğruyu söyleyenleriz, diyelim. "Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de (onların hilesine karşı) onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. (Neml Suresi, 48-50)

Bu ayette bildirilen olayın da bize gösterdiği gibi, bazı insanların "Allah adına" ortaya çıkmaları, hatta "Allah adına and içmeleri", yani çok "dindar" gibi gözükebilecek kelimeler kullanmaları, o insanların dine uygun bir iş yaptıklarını göstermez. Aksine, tamamen Allah'ın rızasına ve din ahlakına aykırı bir iş de yapıyor olabilirler. Bu konuda ölçü, yaptıkları işin ne olduğudur. Eğer yaptıkları iş, ayette bildirildiği gibi **"yeryüzünde bozgun çıkarmak ve dirlik-düzenlik bırakmamak"** ise, biliniz ki o kişiler gerçek dindar olamaz ve amaçları da dine hizmet etmek değildir.

Allah korkusu olan ve gerçek İslam ahlakını kavramış bir insanın şiddetten, bozgunculuktan yana çıkması ve bu tip eylemlerin içinde bulunması kesinlikle mümkün değildir. Bu nedenle de terörün çözümü gerçek İslam'dır. Kuran'da bildirilen güzel ahlak anlatıldığında, insanlar düşmanlığı, savaşı ve kaos ortamlarını kendilerine hedef edinen gruplardan yana çıkmayacak, onlarla birlik olmayacaklardır. Çünkü Allah Kuran'da insanları bozgunculuktan men etmiştir:

"O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. Ona: "Allah'tan kork" denildiğinde, büyüklük gururu onu günaha sürükler, kuşatır. Böylesine cehennem yeter; ne kötü bir yataktır o." (Bakara Suresi, 205-206)

Bu ayetlerden de anlaşılacağı gibi, Allah'tan korkan bir insanın devletine, milletine, insanlığa en küçük zarar dokunduracak bir harekete dahi göz yumması söz konusu değildir. Allah'a ve ahiret gününe inanmayan bir insan ise kimseye hesap vermeyeceğini zannederek her türlü kötülüğü kolaylıkla yapabilir.

İşte günümüzde de devam eden bu büyük terör belasından kurtulmak için öncelikle yapılması gereken, dinsizliğin ve din adına ortaya atılan çarpık anlayışların eğitim yoluyla ortadan kaldırılması ve insanlara Allah korkusunun ve gerçek Kuran ahlakının öğretilmesidir.

Allah İyilikte Bulunmayı Emretmiştir

Müslüman Allah'ın emirlerine uyan, Kuran ahlakını titizlikle uygulamaya çalışan, dünyayı güzelleştiren, imar eden, barışı ve huzuru hakim kılan insandır. Amacı insanlara güzellikte, iyilikte ve hayırda bulunmaktır. Kasas Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

... Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez. (Kasas Suresi, 77)

İslam dinine giren bir insanın amacı Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmaktır. Bunun için de çok ciddi bir çaba içinde olması, Allah'ın razı olacağı ahlaki dünya hayatındayken kazanması gerekmektedir. Bu ahlakın en belirgin özellikleri ise merhamet, şefkat, adalet, dürüstlük, affedicilik, tevazu, hoşgörü, fedakarlık ve sabırdır. Mümin, insanlara güzellikle davranacak, hayırlar-

da yarışacak, iyilikte ve fedakarlıkta bulunacaktır. Allah ayetlerde şu şekilde buyurmaktadır:

... Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşına, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

... İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup-sakinin. Gerçekten Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Maide Suresi, 2)

Ayetlerde de belirtildiği gibi Allah iman edenlerden insanlara güzellikle davranmalarını, iyilik konusunda birbirleriyle yardımlaşmalarını, bozgunculuktan uzak durmalarını istemektedir. İyilikte bulunanları **"... Kim bir iyilikle gelirse, kendisine bunun on katı vardır..."** ayetiyle müjdelemekte, kötülükte bulunanları ise **"...kim bir kötülükle gelirse, onun mislinden başkasıyla cezalandırılmaz ve onlar haksızlığa uğratılmazlar."** (Enam Suresi, 160) şeklinde uyarmaktadır.

Kuran Ahlakı Adaleti Gerektirir

Allah'ın Kuran'da tarif ettiği gerçek adalet insanlar arasında hiçbir ayırım yapmadan adaletle hükmetmeyi, insanların hakkını korumayı, zulme asla rıza göstermemeyi, zalime karşı mazlumdan yana tavır almayı emretmektedir. Bu adalet, olayları çok yönlü değerlendirmeyi, ön yargısız düşünmeyi, tarafsızlığı, dürüstlüğü, hoşgörüyü, merhameti ve şefkati gerektirir. Örneğin olayları

itidalli değerlendiremeyen, heyecanına ve hislerine kapılan bir insan sağlıklı karar veremeyecek, bu duygularının etkisinde kalacaktır. Oysa adaletle hükmeden bir kişi tüm kişisel duygu ve düşüncelerini bir tarafa bırakmayı, her şart ve durumda doğrulardan yana olmayı, dürüstlükten ve doğruluktan asla taviz vermemeyi Kuran ahlakı ölçüsünde kendine yol edinir. Kişi, öyle bir ahlaka sahip olmalıdır ki, kendi çıkarlarından önce karşı tarafı düşünmeli, kendisine bir zarar gelecek olsa dahi, eğer hak karşı taraftan yanaysa, adil olabilmelidir. Allah Nisa Suresi'nin 48. ayetinde **"insanlar arasında hükmedildiğinde adaletle hükmedilmesini"** emreder. Bir başka ayetinde ise, adaletin insanın kendisinin ve yakınlarının aleyhine bile olsa uygulanmasını buyurur:

Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun. (Onlar) ister zengin olsun, ister fakir olsun; çünkü Allah onlara daha yakındır. Öyleyse adaletten dönüp heva (tutkuları)nıza uymayın. Eğer dilinizi eğip büker (sözgeveler) ya da yüz çevirirseniz, şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberi olandır. (Nisa Suresi, 135)

Allah'ın Kuran'da emrettiği adalet, dil, din, ırk ve etnik köken gözetilmeden, tüm insanlar arasında eşit olarak uygulanan bir adalettir. Kuran'daki adalet yer, zaman ve kişilere göre değişmez. Günümüzde dünyanın dört bir yanında insanlar ırkları ya da tenlerinin rengi nedeniyle zalimce ve adaletsiz muamelelerle karşılaşmaktadırlar. Oysa Kuran ahlakında farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının hikmetlerinden biri, insanların **"birbirleriyle tanışmaları"** (Hucurat Suresi, 13) olarak bildirilir. Farklı ırk ve milletlerin bulunmasının amacı, çatış-

ma ve savaş değil, kültürel bir zenginliktir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzelliştir. İnsanlar arasındaki köken farklılıklarının hiçbir önemi yoktur. Allah'ın tavsiye ettiği adalet anlayışı, hiçbir ayırım yapmadan her insana karşı eşit, hoşgörülü ve barış içinde bir tavır göstermeyi gerektirir.

Bir Topluluğa Karşı Duyulan Kin Mümini Adaletten Alıkoymaz

Bir insanın adil karar vermesini, sağduyulu düşünmesini ve akılcı davranmasını engelleyebilecek etkenlerden biri, karşısındaki kişiye ya da topluluğa olan kızgınlığı ve kinidir. Bu, günümüz cahiliye toplumlarında oldukça yaygın bir bakış açısıdır. İnsanlar kendilerine muhalif gördükleri kişilere karşı her türlü adaletsizliği, ahlaksızlığı kolaylıkla yapabilirler. Bu nedenle de cahiliye toplumunda insanların birbirlerine güvenmeleri çok zordur. Herkes bir an sonra karşısındaki kişiden kötülük göreceği endişesiyle yaşar. Birbirlerine karşı güvenlerini kaybetmelerinin sonucunda ise yardımlaşma, hoşgörü, şefkat, merhamet, kardeşlik gibi insani özelliklerini zamanla yitirir, birbirlerinden nefret eder hale gelirler.

Oysa iman eden bir kişinin bir topluluğa ya da kişiye karşı hissettiği duygular, onun aldığı kararlara kesinlikle etki etmez. Karşısındaki kişi ne kadar kötü ahlaklı olursa olsun, ne kadar düşmanca bir tutum içinde olursa olsun, bir karar vermesi gerektiğinde tüm bu duygularını bir kenara bırakıp, adaletle davranır, adaletle karar verir, adaleti tavsiye eder. O kişiye karşı hissettikleri aklının ve vicdanının önüne geçemez. Vicdanı ona her zaman Allah'ın emir ve tavsiyelerine uymayı, güzel

ahlaktan asla taviz vermemeyi söylemektedir. Çünkü bu, Allah'ın iman edenlere Kuran'da bildirdiği bir emridir. Maide Suresi'nde şu şekilde bildirilir:

Ey iman edenler, adil şahidler olarak, Allah için, hakkı ayakta tutun. Bir topluluğa olan kininiz, sizi adaletten alıkoymasın. Adalet yapın. O, takvaya daha yakındır. Allah'tan korkup-sakinin. Şüphesiz Allah, yapmakta olduklarınızdan haberi olandır. (Maide Suresi, 8)

Ayette de bildirildiği gibi Kuran ahlakı adil bir tavır gerektirmektedir. İman eden bir kişi de, ancak Allah'ın rızasını aradığı zaman Allah katında bir hoşnutluk kazanacağını bilir. Ayrıca güzel ahlakına şahit olan her insan bu kişiye güvenir, yanında rahat eder, her türlü sorumluluğu ve görevi gönül rahatlığı ile kendisine verebilir. Böyle kişiler, düşmanları tarafından dahi saygı ile karşılanır. Hatta onların bu tavrı, inkar eden birçok insana örnek olarak iman etmelerine vesile olabilir.

İslam, Düşünce Hürriyetini Savunur

İnsanların fikir, düşünce ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engelleyen ve yasaklayan emirler getirmiştir. İslam terör ve şiddet eylemlerine kesinlikle karşı olduğu gibi, insanların üzerinde fikri olarak dahi en ufak bir baskı kurulmasını yasaklamıştır:

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır." (Bakara Suresi, 256)

"Artık sen, öğüt verip-hatırlat. Sen, yalnızca bir öğüt verici-bir hatırlatıcısın. Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin." (Gâşiye Suresi, 21-22)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam'ın özüne ve ruhuna aykırıdır. Çünkü İslam'da samimi iman, özgür irade ve vicdani bir kabul ile mümkündür. Elbette Müslümanlar birbirlerini Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Kuran ahlakının, en güzel sözle insanlara anlatılması, tüm iman edenlerin üzerine düşen bir sorumluluktur. İman edenler **"... Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır..."** (Nahl Suresi, 125) ayeti doğrultusunda dinin güzelliklerini anlatır, ancak **"Onların hidayete ermesi, senin üzerinde (bir yükümlülük) değildir. Ancak Allah, dilediğini hidayete erdirir."** (Bakara Suresi, 272) ayetinin de bilincinde davranırlar. Asla zorlama yapmaz, insanlar üzerinde maddi ya da manevi baskı uygulamazlar. Tebliğlerine karşılık olumsuz bir cevap aldıklarında Müslümanların verdikleri cevap **"Sizin dininiz size, benim dinim bana."** (Kafirun Suresi, 6) şeklindedir.

İçinde yaşadığımız dünyada Hıristiyan, Yahudi, Budist, Hindu, ateist, deist, putperest gibi çok farklı inançlara sahip insan toplulukları bulunmaktadır. İşte böyle bir dünyada yaşayan Müslümanlar, karşılarındaki insanın inancı ne olursa olsun hoşgörülü olmakla, affetmekle, adil ve insancıl davranmakla yükümlüdürler. İman edenlere düşen sorumluluk Allah'ın dinine güzellikle, barışla ve hoşgörüyle davet etmektir. Bu doğruları uygulayıp uygulamama, iman edip etmeme kararı karşı tarafa aittir. Bir kişiyi iman etmeye zorlamak, bazı şeyleri zorla

Müslümanlar karşısındaki insanın inancı ne olursa olsun, hoşgörülü olmakla, affetmekle, adil ve insancıl davranmakla yükümlüdürler.

kabul ettirmeye çalışmak Kuran ahlakına aykırı bir tavrıdır. Nitekim Allah Kuran'da iman edenlere şu hatırlatmada bulunmuştur:

Eğer Rabbin dileyseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

İnsanların ibadet yapmaya zorlandıkları bir toplum modeli İslam'a tamamen aykırıdır. Çünkü **inanç ve ibadet, sadece Allah'a yönelik ve kişinin kendi seçimiyle olduğunda bir değer taşır.** Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar olurlar. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için dinin yaşanmasıdır.

Allah Masum İnsanların Öldürülmesini Haram Kılmıştır

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan birçoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın değil binlerce masum insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Dünyada adaletten kaçarak cezadan kurtulacağını sananlar, öldükten sonra, ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. İşte bu nedenle ölümlerinin ardından Allah'a hesap vereceklerini bilen müminler Allah'ın sınırlarını korumakta büyük bir titizlik gösterirler.

Allah, Müminlere Şefkatli ve Merhametli Olmalarını Emreder

Bir ayette Müslüman ahlakı şöyle anlatılmaktadır:

"Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır." (Beled Suresi, 17-18)

Allah'ın, ahiret günü kurtuluşa erenlerden olmaları, rahmetine ve cennetine kavuşabilmeleri için kullarına indirdiği ahlakın en önemli özelliklerinden biri ayette görüldüğü gibi **"merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak"**tır.

Gerçek merhametin kaynağı Allah sevgisidir. Kişinin Allah'a olan sevgisi, O'nun yarattığı varlıklara karşı kalbinde bir sıcaklık hissetmesine neden olur. Allah'ı seven insan, O'nun yarattıklarına karşı doğrudan bir muhabbet ve yakınlık hisseder. Kendisini ve tüm insanları yaratan Rabbimize karşı duyduğu bu güçlü sevgi ve bağlılıktan dolayı, Kuran'da emredildiği doğrultuda insanlara karşı güzel ahlaklı davranır. Bu güzel ahlakı yaşaması sayesinde gerçek merhamet ortaya çıkar. Ayetlerde bu sevgi dolu, şefkatli ve fedakar ahlak modeli şu şekilde tarif edilir:

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Sadakalar -Allah'tan bir farz olarak- yalnızca fakirler, düşkünler, (zekat) işinde görevli olanlar, kalbleri ısıdırılacaklar, köleler, borçlular, Allah yolunda (olanlar) ve yolda kalmış(lar) içindir. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 60)

Müminlerin ayetlerde tarif edilen bu güzel ahlakı Allah'a olan derin sevgilerinden kaynaklanmaktadır. Bu bağlılıklarından dolayı da Allah'ın emrettiği Kuran ahlakını titizlikle uygularlar. Müminler, gösterdikleri merhametten, yaptıkları yardımdan dolayı kimseyi minnet altında bırakmaya kalkışmaz ve bir teşekkür kadar bile karşılık ummazlar. Onların asıl hedefledikleri, yaşadıkları güzel ahlakla Allah'ın rızasını kazanabilmektir. Çünkü onlar, ahiret günü bu ahlaklarından dolayı sorguya çekileceklerini bilirler.

Kuran'da tarif edilen Müslüman son derece şefkatli ve merhametli bir yapıya sahiptir. Bu ahlaka sahip bir insan, elbette masum insanlara yönelik bir vahşet eylemi olan teröre rıza göstermez. Gerçekte teröristlerin karakter yapısı ile Kuran ahlakı taban tabana zıttır. Terörist, dünyaya kin ve nefretle bakan, öldürmek, yakıp-yıkamak, kan dökmek isteyen acımasız bir insandır.

Allah Hoşgörüyü ve Affediciliği Emretmiştir

Kuran-ı Kerim'in Araf Suresi'nin 199. ayetindeki "**Sen af yolunu benimse**" sözleriyle ifade edilen "affedicilik ve hoşgörü" kavramı, İslam dininin temel kaidelelerinden birini oluşturur.

İslam tarihine bakıldığında, Müslümanların Kuran

İslam ahlakının yaşandığı toplumlarda kiliseler, camiler ve sinagoglar biraradadır. Darülaceze'de 3 İlahi dinin ibadet yerinin birarada bulunduğu bu görüntü, İslam ahlakının getirdiği hoşgörünün, adaletin ve barışçı yaklaşımın bir sonucudur.

ahlakının bu önemli özelliğini sosyal yaşama nasıl geçirdikleri çok açık bir şekilde görülür. Kitabın ilerleyen bölümlerinde de üzerinde duracağımız gibi Müslümanlar ulaştıkları her noktada, hür ve hoşgörülü bir ortam oluşturmuştur. Din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halkların aynı çatı altında barış ve huzur içerisinde yaşamalarını sağlamış, kendisine tabi olanlara barış ve huzur vermiştir. Büyük bir coğrafyaya yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığını yüzyıllarca devam ettirebilmesindeki en önemli nedenlerden biri, İslam'ın getirdiği hoşgörü ve anlayış ortamının yaşanması olmuştur. Asırlardır hoşgörülü ve şefkatli yapılarıyla tanınmış olan Müslümanlar, her zaman dönemlerinin en merhametli ve en adil kişileri olmuşlardır. Bu çok uluslu yapı içerisindeki tüm etnik gruplar, mensubu oldukları dinleri özgürce yaşamışlar, hatta kendi dinlerinin hukukuna göre yaşama hakkına sahip olmuşlardır.

Gerçek anlamda Müslümanlara mahsus olan hoşgörü, ancak Kuran'ın emrettiği doğrultuda uygulandığında tüm dünyaya barış ve esenlik getirir. Nitekim Kuran'da **"İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda (kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost (un) oluvermiştir."** (Fussilet Suresi, 34) ayeti ile bu özelliğe dikkat çekilmiştir.

Allah ayetlerde affetmenin hep bir üstünlük olduğunu belirtmiş ve **"Kötülüğün karşılığı, onun misli (benzeri) olan kötülüktür. Ama kim affeder ve ıslah ederse artık onun ecri Allah'a aittir. Gerçekten O, zalimleri sevmez."** (Şura Suresi, 40) ayetiyle bu ahlaka sahip kişileri büyük bir ecirle müjdelemiştir. Allah Kuran'da karşıdaki insan haksızlık yapsa dahi affetmenin hayırlı olduğunu da bildirmiştir. Bu konudaki bir ayet şöyledir:

... İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve adına "terör" denen barbarlık ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, cahil ve bağınaz insanların, dinle gerçekte hiçbir ilgisi olmayan canilerin eseridir. İşledikleri vahşetleri hangisi olursa olsun din kisvesi altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı uygulanacak kültürel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir. Başka bir deyişle, İslam dini ve Kuran ahlakı, terörizmin ve teröristlerin destekleyicisi değil, yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak çaredir.

KURAN'A GÖRE SAVAŞIN HÜKMÜ

Savaş, Kuran'a göre sadece zorunlu olduğunda başvurulacak ve mutlaka belirli insani ve ahlaki sınırlar içinde yürütülecek bir "istenmeyen zorunluluk"tur.

Bir ayette, yeryüzünde savaşları çıkaranların inkarcılar olduğu, Allah'ın ise savaşa rıza göstermediği şöyle açıklanır:

... Onlar ne zaman savaş amacıyla bir ateş alevlendirdilerse Allah onu söndürmüştür. Yeryüzünde bozgunculuğa çalışırlar. Allah ise bozguncuları sevmez. (Maide Suresi, 64)

İman edenler herhangi bir anlaşmazlık halinde savaşın zorunlu olduğu duruma kadar beklemeli, ancak karşı taraftan bir saldırı geldiğinde ve savaştan başka bir alternatif kalmadığında savaşa girmelidirler. Bakara Suresi'nde bu durum "**Onlar, (savaşa) son verirlerse (siz de son verin); şüphesiz Allah, bağışlayandır esirgeyendir.**" (Bakara Suresi, 192) şeklinde açıklanır. Yani müminler önce karşı tarafın bir girişimde bulunmasını beklemekle, barışı ve uzlaşmayı tercih etmekle, ancak karşı taraftan bir saldırı geldiği durumda kendilerini savunmak amaçlı savaşmakla yükümlüdürler.

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in hayatına baktığımızda da, savaşın ancak zorunlu hallerde ve savunma amaçlı olarak başvurulmuş bir yöntem olduğunu görebiliriz.

Kuran'ın Peygamberimiz (sav)'e vahyi tam 23 yıl sür-

dü. Bunun ilk 13 yılında Müslümanlar Mekke'deki putperest düzenin içinde azınlık olarak yaşadılar ve çok büyük baskılarla karşılaştılar. Pek çok Müslümana fiziksel işkenceler yapıldı, bazıları öldürüldü, çoğunun evi ve malları yağmalandı, sürekli hakaret ve tehditlerle karşılaştılar. Buna rağmen Müslümanlar şiddete başvurmadan yaşamaya devam ettiler ve putperestleri hep barışa çağırdılar.

Sonunda putperestlerin baskıları dayanılmaz bir noktaya vardığında, Müslümanlar daha özgür ve dostane bir ortamın bulunduğu Yesrib (sonradan Medine) şehrine hicret ederek burada kendi yönetimlerini kurdular. Kendi siyasi yapılarını bu şekilde oluşturduktan sonra bile, Mekke'nin saldırgan putperestlerine karşı savaşa girişmediler. Ancak aşağıdaki ayetin vahyinden sonra Peygamberimiz (sav) ümmetine savaş için hazırlık emri verdi:

Kendilerine zulmedilmesi dolayısıyla, onlara karşı savaş açılana (mü'minlere, savaşıma) izni verildi. Şüphesiz Allah, onlara yardım etmeye güç yetirendir. Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı, haksız yere yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar... (Hac Suresi, 39-40)

Kısacası, Allah Müslümanlara savaş iznini, baskı ve zulüm gördükleri için vermiştir. Bir başka deyişle, izin verilen savaş, sadece savunma amaçlı bir savaştır. Başka ayetlerde ise Müslümanlar gereksiz bir kışkırtmadan veya gereksiz şiddet kullanımından kaçınmaları için uyarılmışlardır:

Sizinle savaşınlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara Suresi, 190)

Bu ayetlerin vahyinden sonra Müslümanlarla putperest Araplar arasında savaşlar gerçekleşti. Bunların hiçbirinde Müslümanlar savaşı kışkırtan taraf olmadı. Dahası Peygamberimiz (sav), putperestlerin pek çok talebini kabul eden bir barış anlaşmasını (Hudeybiye Barışı) kabul ederek, barış ve güvenlik ortamı sağladı ve putperestlerle barış içinde yaşanacak bir sosyal yapı tesis etti. Anlaşmayı bozan taraf yine putperestler oldu ve bu durumda yeni bir savaş durumu başladı. Ama Müslümanların sayısının hızla artması sonucunda İslam ordusu putperest Arapların karşı koyamayacağı bir güce ulaştı ve Peygamberimiz (sav) bu güçlü orduyla Mekke üzerine yürüyüp şehri fethetti. Bu fetihde hiçbir şekilde kan akmadı, tek bir kişinin burnu bile kanamadı. Peygamberimiz (sav) eğer isteseydi fethettiği kentteki müşrik liderlerden intikam alabilirdi. Ama hiçbirine dokunmadı ve onları affederek inançları içinde serbest bıraktı. Bu yüksek karaktere hayran olan müşrikler, daha sonra kendi rızalarıyla İslam'ı kabul edeceklerdi.

Sadece Mekke fethinde değil, Peygamberimiz (sav) döneminde yapılan tüm savaş ve fetihlerde masum ve savunmasız insanların hakları titizlikle korunmuştur. Peygamberimiz müminlere bu konuda birçok kez hatırlatmalarda bulunmuş, kendi uygulamalarıyla onlara örnek olmuştur. Nitekim bir hadisinde savaşa çıkan müminlere **"Resulullah'ın dini üzerine sefere çıkın. Ancak; ihtiyar, kadın ve çocuklara ilişmeyiniz. İslah ve ihsan elinden olunuz. Allah muhlisleri sever"** şeklinde seslenmiştir. Peygamber Efendimiz Müslümanların sıcak savaştayken dahi nasıl bir tutum içinde olmaları gerektiğini bir diğer hadisinde şu sözleriyle ifade etmiştir:

"Çocukları öldürmeyiniz. Kiliselerinde kendilerini ibadete vermiş kimselere dokunmaktan sakınınız! Kadınları, yaşlanmış pir-i fanileri öldürmeyiniz. Ağaçları yakmayınız ve kesmeyiniz. Evleri de yıkmayınız!"

Hız. Muhammed (sav)'in bu barışçı ve ılımlı politikası, Allah'ın Kuran'da bildirdiği İslami esaslardan kaynaklanmıştır. Allah Kuran'da inananlara, Müslüman olmayan kimselere karşı da iyilikle davranmalarını emreder:

Allah, sizinle din konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adaletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allah, adalet yapanları sever. Allah, ancak din konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp-çıkarıcıları ve sürülüp-çıkarılmanız için arka çıkanları dost edinmenizden sakındırır... (Mümtehine Suresi, 8-9)

Üstteki ayetler, bir Müslümanın Müslüman olmayan insanlara karşı bakış açısını belirlemektedir: Bir Müslüman, Müslüman olmayan insanların hepsine karşı iyilikle davranmalı, sadece, İslam'a düşmanlık gösterenleri dost edinmemelidir. Eğer bu düşmanlık gösterenler Müslümanların varlıklarına yönelik bir saldırıda bulunurlar da bu bir savaş sebebi olursa, Müslümanlar bu savaşı da yine adaletli şekilde ve insani sınırları gözeterek yürütmelidirler. Her türlü barbarlık, gereksiz şiddet eylemi, haksız tecavüz yasaktır.

Cihat Kavramının Anlamı

İncelediğimiz konu gereğince açıklığa kavuşturulması gereken bir diğer kavram da "cihat" kavramıdır.

"Cihat" kelimesinin tam karşılığı "gayret"tir. Yani İslam'a göre, "cihat etmek", "çaba göstermek, gayret etmek" anlamına gelmektedir. Peygamberimiz (sav) "en büyük cihatın kişinin kendi nefisine karşı verdiği cihat" olduğunu açıklamıştır. Nefisten kasıt, insanın bencil tutkuları ve hırslarıdır.

Cihat kelimesini Kuran ahlaki içinde değerlendirdiğimizde insanlara zulmeden, adaletsiz davranan, işkence ve eziyet uygulayan, en meşru insan haklarını ihlal edenlere karşı adaleti, barışı, eşitliği hakim kılmak için yapılan fikri mücadele bir cihat olmaktadır. Aynı şekilde din karşıtı ve ateist fikirlere karşı yapılan her türlü ilmi mücadele de tam anlamıyla bir cihattır.

Bu gibi fikri ve manevi anlamlarının yanında, fiziksel bir mücadele olarak savaş da "cihat" sayılır. Ama bu savaşın yukarıda tarif ettiğimiz şekilde savunma amaçlı ve sınırlı bir savaş olması gerekir. Cihat kavramının masum insanlara yönelik bir şiddet eylemini, yani terörü tarif etmek için kullanılması ise, çok büyük ve haksız bir çarpıtma olacaktır.

Kuran'da İnsanın Kendini Öldürmesi, Yani İntihar Etmesi Yasaklanmıştır

ABD'de gerçekleşen son terörist saldırısının ardından gündeme gelen bir diğer önemli konu ise intihar saldırıları ile ilgiliydi. İslam hakkında yanlış bilgilere sahip olan bazı kişiler, bu barış dininin intihar saldırılarına izin verdiği yönünde son derece hatalı açıklamalarda bulunmuşlardır. Oysa başka insanları öldürmek gibi insanın kendini öldürmesi de İslam'a aykırıdır. Allah, **"Ve kendi nefislerinizi öldürmeyin."** (Nisa Suresi, 29) ayetiyle inti-

harı açıkça haram kılmıştır. Bir insanın, her ne sebepten olursa olsun, kendisini öldürmesi İslam'a göre yasaktır.

İntihar etmek, dolayısıyla intihar saldırısında bulunmak -ve bu saldırıyla birlikte binlerce masum kişinin hayatına da son vermek- İslam ahlakına uygun değildir. Bu nedenle de Allah'a iman ettiğini ve Kuran ayetlerine uyduğunu söyleyen bir kişinin böyle bir girişimde bulunması kesinlikle mümkün değildir. Bu, ancak dini çok yanlış tanıyan, gerçek Kuran ahlakından habersiz, aklını ve vicdanını kullanmayan, dinsiz ideolojilerin etkisinde kalmış, nefret ve intikam duygusuyla beyni yıkanmış kimse-lerin yapabilecekleri bir girişimdir ve her insan böyle bir eyleme karşı çıkmalıdır.

İslam Tarihindeki Merhamet, Hoşgörü ve İnsancılık

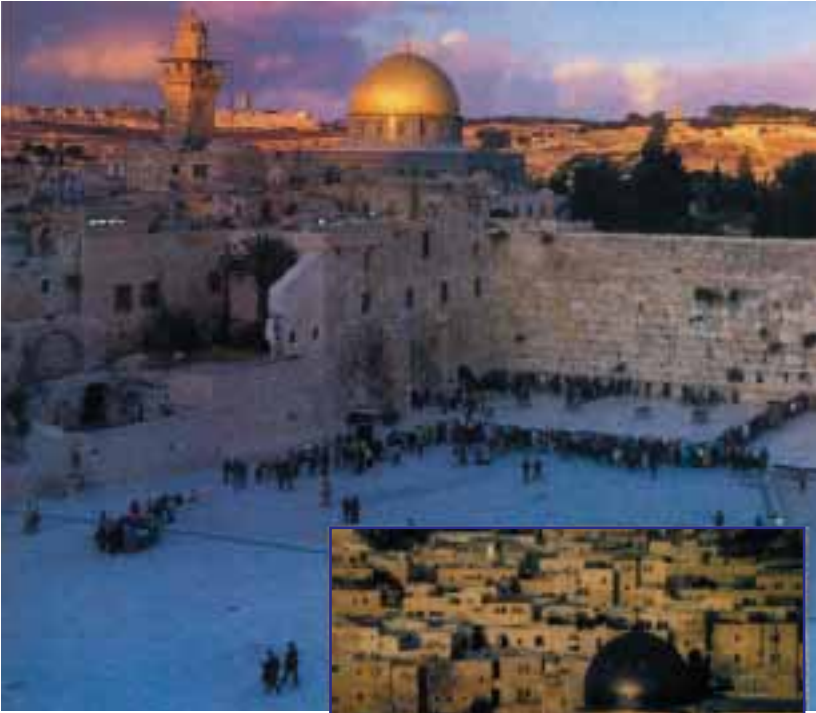
Buraya kadar anlattığımız gerçekleri özetlersek, İslam'ın "siyaset doktrini"nin (yani siyasi konulardaki İslami hüküm ve prensiplerin) son derece ılımlı ve barışçı olduğunu söyleyebiliriz. Bu gerçek Müslüman olmayan pek çok tarihçi veya teolog tarafından da kabul edilmektedir. Bunlardan biri, eski bir rahibe ve Ortadoğu tarihi konusunda ünlü bir uzman olan İngiliz tarihçi Karen Armstrong'dur. Armstrong, üç büyük İlahi dinin tarihini incelediği *Holy War* (Kutsal Savaş) adlı eserinde bu konuda şu yorumları yapmaktadır:

İslam kelimesi Arapçada barış kelimesiyle aynı kökten gelir ve Kuran, savaşı, Tanrı'nın rızasına aykırı gelen anormal bir durum olarak lanetler... İslam karşı tarafı yok etmeye yönelik veya saldırgan bir savaşı onaylamamaktadır... İslam savaşın kaçınılmaz olduğunu kabul

etmekte ve bazı durumlarda zulüm ve acıyı durdurmak için olumlu bir görev olarak görmektedir. (Ama) **Kuran savaşın sınırlı olması gerektiğini ve olabildiğince insancıl bir şekilde yürütülmesini öğretir.** Hz. Muhammed sadece Mekkelilerle değil, aynı zamanda bölgedeki Yahudi kabileleriyle ve Yahudilerle işbirliği yaparak kendisine karşı bir saldırı planlayan Suriye'deki Hıristiyan kabileleriyle mücadele etmek zorunda kalmıştır. Ama bu yine de onun "Kitap Ehli"ni (Hıristiyan ve Yahudileri) lanetlemesi gibi bir sonuç doğurmamıştır. Onun Müslümanları kendilerini savunmak durumunda kalmışlar, ama düşmanlarının dinine karşı kutsal bir savaşa girişmemişlerdir. Hz. Muhammed azad ettiği kölesi Zeyd'i bir Müslüman ordusunun kumandanı olarak Hıristiyanlara karşı savaşa gönderdiğinde, onlara Tanrı yolunda **cesurca ama insancıl şekilde savaşmalarını emretmiştir.** Rahipleri, keşişleri veya rahibeleri taciz etmemeli veya savaşmayan güçsüz insanları hedef almamalıdır. Sivillere yönelik hiçbir katliam gerçekleştirilmemeli, tek bir ağaç bile kesilmemeli, hiçbir şey yıkılmamalıdır...

Peygamberimiz (sav)'den sonra gelen halifeler de fet-hedilen ülkelerde hem oranın yerli halkının, hem de yeni gelenlerin barış ve güven içerisinde yaşamasını sağlamışlardır. İlk halife Hz. Ebubekir, Suriye seferinde ele geçirilecek olan yerlerde uygulanmasını istediği merhametli ve hoşgörülü tavırlar, Kuran ahlakının güzel bir örneğini teşkil etmektedir. Hz. Ebubekir'in talimatları şöyledir:

Ey insanlar, kalpten uyacağınız on kural veriyorum: İhanet etmeyin ve hak yoldan ayrılmayın. Çocuğu, kadını ve yaşlı insanları katletmeyin. Hurma ağaçlarını yakıp yok etmeyin ve herhangi bir meyveli ağacı da kesmeyin. Develerden, sürülerden ya da yığınlardan herhangi

Müslümanların hakimiyetindeki Kudüs topraklarında barışın, huzurun ve hoşgörünün yerini bugün savaş ve çatışmalar aldı.

birini katletmeyin... Hayatını uhrevi uğraşlara adanmış kişilerle karşılaşacaksınız, onları münzevi hallerine bırakın. Çeşit çeşit yiyecekler sunan insanlarla karşılaşacaksınız, yiyin, fakat Allah'ın adını anmayı unutmayın.

Hz. Ebubekir'den sonra hilafet makamını devralan ve hoşgörüsü, merhameti ve adaleti ile ünlü olan Hz. Ömer ise, ele geçirilen ülkelerin yerli halkıyla birer adalet ve hoşgörü örneği olan çeşitli anlaşmalar yaptı. Örneğin Hz. Ömer, Kudüs ve Lüdd Hıristiyanlarına verdiği emannamede (güvenlik belgesinde), kiliselerinin yıkılmayacağı ve kiliselerde Müslümanların toplu olarak ibadet etmemeleri hususlarında garantiler sundu. Lahm Hıristiyanlarına sunulan şartlarda aynıydı. Medain'in fethiyle Nasturi

Patriği II. İşûayheb'e (650-660) verilen emanname de yine aynı şekilde kiliselerinin yıkılmayacağı, hiçbir binanın camiye ya da eve dönüştürülmeyeceğine dair garantiler içeriyordu. Ve Hz. Ömer bu anlaşmaların hepsine sadık kaldı. III. Nasturi Patriği'nin fetihlerin ardından arkadaşına yazdığı bir mektup, Müslüman yöneticilerin, kitap ehline karşı merhametini ve hoşgörüsünü bir Hıristiyanın ağzından anlatması bakımından güzel bir örnektir:

Allah'ın iradeyi kendilerine verdiği şu Araplar... bizlere hiç zulmetmediler. Gerçekten onlar, dinimize, din görevlilerimize, kilise ve manastırlarımıza hürmet gösterdiler...

Müslümanların fethettikleri ülkelerde zorla İslam'ı kabul ettirdikleri şeklindeki yanlış inanç Batılı araştırmacılar tarafından da reddedilmiş, Müslümanların adil ve hoşgörülü tutumları herkes tarafından teyid edilmiştir. Batılı bir araştırmacı L. Browne bu durumu şu şekilde ifade etmektedir:

... Doğruluğundan kuşku duyulmayan gerçekler, Müslümanların gittikleri yerde halkı kılıç zoru ile İslam'a soktukları yolundaki Hıristiyan kaynaklı iddiaların kökten asılsız olduğunu belgelemektedir... Fetihlerin arkasındaki dinamik etken, onların halkları çağırdıkları İslam kardeşliği idi... İşte bu kardeşliğin çapı da, İslam'ı kabul edenler ile çığ gibi büyüyordu.

Tarih boyunca geniş topraklara hükmetmiş olan tüm Müslüman yöneticiler diğer dinlerin mensuplarına karşı son derece hoşgörülü ve saygılı davranmaya devam etmişlerdir. İslam devletlerinde hem Yahudiler hem de Hıristiyanlar son derece güvenli ve özgür bir yaşam sürmüşlerdir.

Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları döneminde de İslam'ın adalet ve hoşgörüsü sürmüştür. İngiliz araştırmacı Sir Thomas Arnold, *The Preaching of Islam* adlı kitabında Hıristiyanların, Selçukluların bu tutumlarından dolayı, nasıl onların idaresi altına girmek istediklerini şöyle anlatır:

"İslam idaresi altında dini hayatın emniyette olduğu hakkındaki bu hisler, yine o devirlerde Küçükasya (Anadolu) Hıristiyanlarının, Selçuk Türklerini bir kurtarıcı sıfatı ile karşılamalarına vesile olmuştu... Hatta VIII. Mihail (1261-1282) devrinde, Küçükasya içerisindeki ufak kasabaların halkı, Bizans İmparatorluğunun istibdadından kurtulmak ümidi ile Türkleri kasabalarının işgali için davet etmişlerdi. Hatta bu halk arasında zengin veya fakir birçok kimseler, o zamanki Türk Milli sınırları içerisinde göç etmeyi bile göze almışlardır."

Müslüman Selçuklu İmparatorluğu'nun en parlak devrinde yönetimde olan Melikşah, ele geçirdiği topraklardaki halka karşı büyük bir hoşgörü ve merhametle yaklaşmış, bunun neticesinde de fethettiği ülkelerin halkları tarafından büyük bir sevgi ve saygıyla anılmıştır. Tüm tarafsız tarihçiler Melikşah'ın adaletini ve hoşgörülü tavrını içtenlikle dile getirmektedirler. Onun hoşgörüsü, kitap ehlinin kalbinde de kendisine karşı bir sevgi oluşturmuştur. Hatta bu nedenle tarihte eşine az rastlanır şekilde, birçok şehir, kendi isteğiyle Melikşah'ın idaresi altına girmeyi kabul etmiştir.

İspanya ve Portekiz'deki Katolik devletler tarafından katliama ve sürgüne maruz bırakılan Yahudilerin Sultan II. Beyazid döneminde Osmanlı topraklarına yerleşmeleri İslam ahlakının getirdiği hoşgörünün çok güzel bir örneğidir. O dönemde İspanya topraklarının büyük bölümüne

hakim olan Katolik krallar, daha önceden Müslüman Endülüs yönetimi altında huzur içinde yaşayan Yahudilere büyük baskılar uygulamışlardır. Endülüs'te, Müslüman, Hıristiyan ve Yahudiler birarada barış içinde yaşayabilirken, Katolik krallar tüm ülkeyi zorla Hıristiyanlaştırma çabasına girmiş, bu amaçla Yahudilere baskı uygularken Müslümanlara karşı savaş açmışlardır. Sonuçta 1492 yılında hem İspanya'nın güneyindeki Granada bölgesine sıkışan son Müslüman yönetim yıkılmış ve Müslümanlara karşı korkunç bir katliam uygulanmış, hem de din değiştirmeyi kabul etmeyen Yahudiler ülkeden sürülmüşlerdir.

İşte yurtsuz kalan bu Yahudilerin bir kısmı Osmanlı'ya sığınmış ve Devlet-i Ali bu talebi kabul etmiştir. Kemal Reis komutasındaki Osmanlı donanması, ülkeden sürülen Yahudileri ve katliamdan kurtulabilen Müslümanları, gemilerle taşıyarak Osmanlı ülkesine getirmiştir.

Son derece dindar bir mümin olarak tarihe geçmiş olan Sultan II. Beyazid, 1492 senesi ilk baharında İspanya'dan çıkarılan bu mazlum Yahudileri, Osmanlı ülkesinin belirli yerlerine ve özellikle de şu anda Yunanistan'da bulunan Selanik, Edirne, Eğriboz'a bağlı Livâdiye ve Tırhala çevresine yerleştirdi. Ülkemizde bugün yaşamakta olan 25.000 kadar Türkiye Yahudisinin büyük çoğunluğu, söz konusu İspanyol Yahudilerinin torunlarıdır. 500 yıl önce beraberlerinde getirdikleri din ve geleneklerini, Türkiye'nin koşullarına uydurmuşlardır ve kendi okulları, hastaneleri, huzurevleri, kültür kurumları ve gazeteleri ile rahat bir yaşam sürdürmektedirler. Aralarında tüccar ve işadamları olduğu gibi, mühendis, mimar gibi teknik konulardan reklamcılığa kadar çeşitli mesleklerle sahip olanları, bunların yanı sıra bilim adamları ve

sanatçılardan oluşan ve gittikçe gelişen entellektüel bir çevreleri vardır. Avrupa'nın pek çok ülkesindeki Yahudi cemaatleri asırlardır antisemit ırkçı saldırıların endişesi ile yaşarken, ülkemizdeki Yahudi cemaati huzur içindedir. Yalnızca bu örnek dahi İslam'ın getirdiği hoşgörülü, adaletli anlayışın tespit edilebilmesi için yeterlidir.

Sultan II. Beyazid'da gördüğümüz şefkat ve hoşgörü, tüm Osmanlı padişahları için de geçerlidir. Fatih Sultan Mehmed İstanbul'u fethettiğinde, kentte hem Hıristiyanlara hem de Yahudilere özgürce yaşam hakkı tanımıştır.

Osmanlı öncesindeki İslam devletlerinde de gayrimüslimlere büyük haklar tanınmıştır. Georgetown Üniversitesi'nde din ve uluslararası ilişkiler profesörü olan John L. Esposito, tarihte Müslüman devletlerin idaresine geçen Yahudi ve Hıristiyanların büyük bir toleransla karşılaştıklarını şöyle anlatmaktadır:

Bizans ve Pers topraklarında yaşayan ve zaten yabancı idareciler tarafından yönetilen pek çok Müslüman olmayan toplum için, İslam idaresi bir yönetim değişikliği anlamına geliyordu, ama bu yeni yöneticileri çoğu zaman daha esnek ve toleranslıydı. Bu toplumların çoğu artık daha fazla otonomiye sahipti ve çoğulukla daha az vergi ödüyorlardı... Dini olarak, İslam'ın, Yahudilere ve yerel Hıristiyanlara daha fazla dini özgürlük tanıyan, daha toleranslı bir din olduğunu ortaya çıkırtı.

Bu yorumlardan da anlaşıldığı gibi, Müslümanlar tarihte hiçbir zaman "bozguncu" olmamış, aksine gittikleri her yerde, her millet ve inançtan insana güvenlik ve huzur götürmüşlerdir. Kuran'ın hükümleri ve bunların tarihte Müslümanlar tarafından uygulanışı bu konuda hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, Kuran'da Adalet ve Hoşgörü)

DİN ADINA TERÖR UYGULAYANLARIN İÇ YÜZÜ

Buraya kadar incelediğimiz gerçekler göstermektedir ki, masum insanlara karşı terör eylemi düzenlemek, din ahlakına tamamen aykırı bir eylemdir. Hiçbir Müslüman böyle bir suç işleyemez. Aksine, Müslümanlar bu suçları işleyen insanları durdurmakla, "yeryüzündeki bozgunculuğu" ortadan kaldırmak ve tüm insanlara huzur ve güven getirmekle sorumludurlar. Müslümanlık terörle birlikte düşünülemez, aksine terörün engelleyicisi ve çözümüdür.

Haçlılar: Kendi Dinlerini Çiğneyen Barbarlar

Bir dinin veya bir başka fikir sisteminin gerçek mesajı, kimi zaman onun sözde taraftarları tarafından tamamen çarpıtılabilir. Hıristiyanlık tarihinin karanlık bir dönemini oluşturan Haçlılar bunun iyi bir örneğidir.

Haçlılar, 11. yüzyılın sonunda kutsal toprakları (Filistin civarını) fethetmek amacıyla yola çıkan Avrupalı Hıristiyanlardı. Sözde dini bir amaçla yola çıkmışlar, ama geçtikleri her yere vahşet ve korku götürmüşlerdi. Müslüman, Yahudi ve Ortodoks Hıristiyanların İslam idaresi altında huzur içinde yaşamakta olduğu Kudüs'ü fethetdiklerinde ise, büyük bir katliam gerçekleştirdiler. Tüm Müslüman ve Yahudileri boyunlarını vurmak suretiyle

vahşice öldürdüler. Bir tarihçinin ifadesiyle **"buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... erkek veya kadın, hepsini katlettiler."** Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görölmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları - ki bunlar en merhametlileriydi - düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu. Öyle ki yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu.

Haçlı ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.

Haçlıların barbarlığı o kadar taşkındı ki, 4. Haçlı Seferi sırasında, kendi dindaşlarının şehri olan İstanbul'u yağmaladılar, kiliselerdeki altınları söküp parçalamaktan bile çekinmediler.

Elbette ki tüm bu barbarlık Hıristiyanlığın siyaset doktrinine aykırıydı. Çünkü Hıristiyanlık, İncil'de belirtilen ifadeyle gerçekte bir "sevgi mesajı"dır. Matta İncili'nde Hz. İsa'nın öğrencilerine **"düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin"** dediği yazılıdır. (Matta, 5/44) Luka İncili'nde ise Hz. İsa'nın **"bir yanağına tokat atana diğer yanağını çevir"** dediği bildirilir. (Luka, 6/29) Yeni Ahit'in hiçbir yerinde şiddeti meşrulaştıran bir hüküm yoktur, masum insanların katledilmesi ise

tahayyül bile edilemez. "Masumların katliamı" kavramı İncil'de zalim Yahudi kralı Hirodes'in bebek yaştaki Hz. İsa'yı yok etme girişimi olarak geçer.

Peki Hıristiyanlık şiddete hiç yer vermeyen bir sevgi dini iken, Hıristiyan Haçlılar nasıl olmuş da tarihin en büyük vahşetlerini gerçekleştirmiştir? Bunun en büyük nedeni, Haçlıların cahil insanlardan oluşan bir güruh olmasıdır. Kendi dinleri hakkında hiçbir şey bilmeyen, İncil'i hayatlarında okumamış, hatta belki görmemiş, Hıristiyanlığın ahlaki kıstaslarından habersiz olan kitleler yanlış bir yöne sürüklenmişlerdir. Din adıyla ortaya çıkan bir grup iftirada bulunmuş, "Allah bunu istiyor" şeklindeki Haçlı sloganı ile, bu cahil kitleleri peşlerinden barbarlığa sürüklemiştir. Bu sahtekarca yöntemle dinin kesin olarak yasakladığı fiilleri, geniş halk kitlelerine uygulatmıştır.

O dönemde kültürel yönden çok daha ileri seviyede olan Doğu Hıristiyanlarının, örneğin Bizanslıların Haçlılar'dan çok daha insancıl olduklarına dikkat etmek gerekir. Haçlılar gelmeden önce de, onlar gittikten sonra da Ortodoks Hıristiyanlar, Müslümanlarla huzur içinde ortak bir yaşam sürmüşlerdir. BBC televizyonu yorumcusu Terry Johns'a göre, Haçlıların Ortadoğu'dan çıkmasıyla "medeni yaşam tekrar başlamış ve üç dinin mensupları yine Kudüs'te birarada yaşama geri dönmüşlerdir."

Haçlılar örneği genel bir olguyu göstermektedir: Bir fikrin takipçileri eğer medeniyetten uzak, fikri yönden az gelişmiş, "cahil" insanlarsa, o zaman şiddete eğilimleri çok yüksek olur. Bu, din dışı ideolojiler için de geçerlidir. Dünyadaki tüm komünist hareketler şiddet yanlısıdır, ama tüm komünistlerin en vahşi ve kana susamış olanları, Kamboçya'da ortaya çıkan Kızıl Khmerler olmuştur. Çünkü onlar komünistlerin en cahilleridir.

Kuran'a Göre Bedevi Karakteri

Peygamberimiz (sav) döneminde Arabistan'da iki temel sosyal yapı vardı. Şehir insanları ve Bedeviler. Arabistan'ın şehirlerinde o dönemin şartlarına göre oldukça gelişmiş bir kültür hakimdi. Ticari ilişkiler bu kentleri dış dünyaya bağlıyor ve bu, şehirli Arapların "görgü"lerini artırıyordu. Bedeviler ise çölde yaşayan göçebe kabilelerdi ve çok geri bir kültüre sahiptiler. Sanat ve edebiyattan tümüyle habersizdiler. Çölün sert şartları içinde kaba bir karakter edinmişlerdi.

İslam, yarımadanın en önemli şehri olan Mekke'nin sakinleri arasında doğdu ve gelişti. Ama İslam yayıldıkça Arabistan'ın tüm kabileleri onu aşama aşama kabul ettiler. Bunlar arasında Bedeviler de yer alıyordu. Ama Bedevilerle ilgili bir problem vardı: Entelektüel ve kültürel alt yapıları, İslam'ın derinliğini kavramak için çok yetersizdi. Bir Kuran ayetinde durumları şöyle açıklanıyordu:

Bedeviler inkâr ve nifak bakımından daha şiddetlidir. Allah'ın elçisine indirdiği sınırları bilmemeye de onlar daha 'yatkın ve elverişlidir.' Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 97)

Bedeviler, yani "inkâr ve nifak bakımından daha şiddetli" olup sınır tanımamaya müsait olan sosyal gruplar, Peygamberimiz (sav) döneminde İslam dünyasına dahil oldular. Ancak sonraki dönemlerde İslam dünyası içinde sorun oluşturmaya başladılar. Bedeviler arasında gelişen "Hariciler" adlı mezhep bunun bir örneğiydi. Sünni inancının dışına çıktıkları için "Hariciler" (isyan edenler) olarak bilinen bu sapkın mezhebin en temel özelliği, son derece katı, vahşi ve fanatik olmalarıydı. İslam'ın özü,

Kuran ahlakının mezziyetleri konusunda hiçbir kavrayışa sahip olmayan Hariciler, birkaç Kuran ayetini gerçek anlamından tamamen çarpıtarak, kendilerinden olmayan tüm Müslümanlara karşı savaş açtılar. Dahası "terör" eylemleri düzenlediler. Peygamberimiz (sav)'in en yakın sahabelerinden biri olan ve onun tarafından "ilim şehrinin kapısı" olarak tarif edilen Hz. Ali, bir Harici tarafından düzenlenen bıçaklı suikast sonucunda şehit edildi.

İslam dünyasında daha sonraki dönemde de "Haşhaşiler" olarak bilinen bir başka şiddet örgütü daha gelişti. Bunlar, basit sloganlarla ve vaatlerle kolayca kandırılabilen, dinin özü ve derinliği hakkında hiçbir kavrayışa sahip olmayan, cehaletleri nedeniyle de büyük bir fanatizm sergileyen militanlardan oluşmuş bir "terör örgütü"ydü.

Bir başka deyişle, Haçlılar nasıl Hıristiyanlığı gerçek anlamından tamamen çarpıtarak bir vahşet öğretisi gibi yorumladılarsa, İslam dünyasında ortaya çıkan birtakım sapkın gruplar da İslam'ı yanlış yorumlayarak şiddet uyguladılar. Her ikisinin de ortak yönü, Kuran'daki ifadeyle "bedevi", yani cahil, kültürsüz, kendi içine kapalı, sert ve kaba tabiatlı insanlar olmalarıydı. Uyguladıkları vahşet, bu sosyal yapının bir sonucuydu, mensup olduklarını iddia ettikleri dinin değil.

Terörist Acımasızdır, Tek Amacı Yok Etmektir

Rus anarşizminin kurucusu olan Michael Bakunin ve öğrencisi Nechayev, ideal bir teröristi şöyle tanımlar:

İdeal terörist, yasal düzen ve medeni dünyanın tüm yasal, manevi ve diğer kurumları ile ilişkisini kesen kişidir... Yalnızca bir tek bilim tanır: Yok etmek

Bakunin'in ve Nechayev'in bu sözlerinden de anlaşılacağı gibi teröristler maddi ve manevi tüm kurumlarla bağlantılarını kesen, dolayısıyla bütün ahlaki değerleri reddeden ve bu kurumları kendilerine bir engel ve düşman olarak gören kişilerdir. Bakunin bir başka sözünde ise **"Bir teröristin tek bir gayesi olmalıdır, acımasız imha!.. Bu gayeyi göz önüne alarak, yorulmadan ve soğukkanlılıkla her zaman ölmeye ve buna mani olan herkesi kendi elleriyle öldürmeye hazır olmalıdır"** demiştir. Terörizmin el kitabı olarak tanımlanan Devrimci El Kitabı'nda bir teröristin nasıl olması gerektiği şu cümlelerle açıklanır:

... Kendine karşı sert davranışta olan devrimci, sevgiye, dostluğa, minnettarlığa hatta şerefe bile yer vermeyerek başkalarına karşı da sert olmalıdır. Sadece erişilmesi kendine zevk, tatmin ve ödül getirecek devrimci davranın soğuk ihtirasına yer vermelidir.

Bu sözler terörün karanlık yüzünü de tüm açıklığıyla ortaya koymakta ve terörün barış, hoşgörü ve sevgi üzerine kurulu İslam diniyle tam anlamıyla zıt taraflarda olduğunu göstermektedir.

Terörün Kitle Psikolojisi

Teröristlerin bir diğer önemli özellikleri de kitle ruhu ile hareket etmeleridir. Bu kitle içinde kişisel düşünceler, kişisel seçimler eriyip yok olmakta, herkes tek bir amaca yönelmektedir. Dünyanın pek çok ülkesinde terör grupları içinde yer alan birçok akılsız ve cahil insan, neyin yaptığını dahi bilmeden, kalabalığın, sloganların etkisiyle duygusal bir histeriye kapılır, sürü psikolojisi içinde gerçekte kendi iradesiyle yapmayacağı kitle suçlarına ka-

rıştır. Bir anda eli kanlı bir katile, saldırgan bir protestocuya, insanlık dışı eylemleri yapabilecek bir teröriste dönüşebilir. Tek başınayken sessiz, sakin gözükken bir kişi, bir terör grubunun içine girdiğinde birlik olup bir evi ateşe verebilir, bir yabancıya sebepsiz yere saldırabilir, bir işyerini yağmalayabilir, topluca insanları katledebilir, hatta kendisini bile ölüme atmaktan çekinmeyebilir. Terör eylemlerine katılanların çoğu, irade ve vicdanları zayıf olduğu için, kitle psikolojisi içinde çözülmüş, "sürü" haline gelmişlerdir. Muhakeme ve yargı tamamen ortadan kalkmış, bunun yerine aşırı ve abartılı duygular, şiddete eğilim ve saldırganlık hakim olmuştur. Böyle kişiler tahriklere açık olur, hoşgörüsüzdür, hiçbir kural tanımazlar.

Bu "kitle psikolojisi"nin yanlışlığı, insanın kendi akıl ve iradesiyle hareket etmesi gerektiği bir Kuran ayetinde şöyle açıklanmaktadır:

Hakkında bilgin olmayan şeyin ardına düşme; çünkü kulak, göz ve kalp, bunların hepsi ondan sorumludur. (İsra Suresi, 36)

Terörizmin Asıl Kaynağı: Üçüncü Dünya Fanatizmi

Buraya kadar belirttiğimiz tarihsel örnekler, sözde "İslami terör" olarak adlandırılan ve son dönemde dünya gündemine oturan tamamen gerçek dışı olan bu olguyu anlamak açısından oldukça aydınlatıcıdır. Çünkü bugün de İslam adına ortaya çıkarak terör uygulayanlar veya bunu destekleyenler -ki bunlar İslam dünyasındaki küçük bir azınlığı temsil etmektedir- İslam'dan değil "bedevi karakteri"nden yola çıkmaktadırlar. İslam'ın

özünü hiçbir şekilde anlamamakta, bir barış, huzur ve adalet dini olan İslam'ı, kendi sosyal ve kültürel yapılarından kaynaklanan barbarlığa alet etmeye çalışmaktadırlar. Bu barbarlığın kaynağı ise, "Üçüncü Dünya Fanatizmi" olarak adlandırabileceğimiz, insan sevgisinden nasibini almayan kişilerin akılsızlıklarıdır.

Şu bir gerçektir ki, son bir kaç asırdır İslam dünyasının dört bir yanındaki Müslümanlar Batılı güçler veya onların uzantıları tarafından zulme uğratılmıştır. Sömürgeci Avrupa devletleri, Batı tarafından desteklenen yerel sömürgeciler (örneğin İsrail) veya Batı tarafından desteklenen yerel baskıcı rejimler, Müslüman kitlelere büyük acılar yaşatmıştır. Ama bu, Müslümanların Kuran'a göre anlaması, yorumlaması ve tepki vermesi gereken bir durumdur. Kuran'da hiçbir zaman "zulme karşı zulüm" uygulanmasına izin verilmez.

Müslümanların, kendilerine karşı uygulanan zulme karşı elbette tepki duymaları, bunu uygulayanlara buğz etmeleri meşru bir haktır. Ama bu hiçbir zaman gözü kapalı bir nefrete, adaletsiz bir husumete neden olmamalıdır. Allah, bu konuda Müslümanları **"... bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin. İyilik ve takva konusunda yardımlaşın, günah ve haddi aşmada yardımlaşmayın ve Allah'tan korkup sakının"** (Maide Suresi, 2) diyerek uyardmaktadır.

Dolayısıyla, "dünyadaki mazlum milletlerin temsilciliği" iddiasıyla ortaya çıkarak diğer milletlerin suçsuz insanlarına karşı terör uygulamanın İslam'la hiçbir ilgisi olamaz. Burada belirtilmesi gereken bir diğer husus, Batılı bazı güçlerin Müslümanlara karşı yukarıda sözünü ettiğimiz zulüm ve baskılarının, bu medeniyete 19. yüz-

yılda hakim olan materyalist, din-dışı felsefe ve ideolojilerin suçu olduğudur. Avrupa sömürgeciliği, Hıristiyan ahlakından doğmamıştır, aksine bu ahlaka karşı çıkan din-dışı akımdan doğmuş ve en büyük vahşetlerini 19. yüzyıldaki Sosyal Darwinist ideolojinin desteğiyle gerçekleştirmiştir. Bugün de Batı dünyasının içinde hala zalim, bozguncu, çatışmacı unsurlar olduğu gibi, özellikle Hıristiyanlıktan kaynak bulan barışçı, iyiliksever ve adalet yanlısı bir kültür de vardır. Aslında dünya üzerindeki temel fikir ayrılığı Batı ve İslam dünyası arasında değil, hem Batı'da hem de İslam dünyasında dindarlar ile din aleyhtarları (materyalistler, ateistler, Darwinistler vs.) arasındadır.

Bu konuda belirtilmesi gereken son bir husus da, İslam'ın herhangi bir millete veya coğrafyaya ait olmadığıdır. İslam, Allah'ın insanlara yol gösterici olarak indirdiği son dindir ve tüm insanlığa hitap etmektedir. Müslümanlar, inandıkları hak dini her kültürden her millete anlatmak, tanıtmak ve onların kalplerini İslam'a ısındırmakla yükümlüdürler.

Dolayısıyla, İslam adına ortaya çıkarak terör uygulayan, baskıcı rejimler oluşturan, dünyayı güzelleştirmek yerine çirkinleştiren kişi ve gruplara karşı tek bir çözüm vardır: Gerçek İslam'ın ortaya konması, anlatılması, kitleler tarafından anlaşılması ve yaşanması.

Terörizmin Yöntemlerinden Biri Toplumda Korku ve Paniğe Sebep Olmaktır

Terörün en önemli özelliklerinden biri hedefini rastgele seçmesidir. Ayrım gözetmeden hedef belirlenmesi, korkunun yayılmasının en önemli nedenlerinden biridir.

Çünkü bu, hiçbir insanın güvende olamayacağı anlamına gelmektedir. Potansiyel hedef kendisini korumak için hiçbir şey yapamaz. Çünkü terörist kendi kurallarına göre yargılar ve kendi seçtiği yer ve zamanda harekete geçer. Bu da siyasal terör eylemlerinin önceden tahmin edilemeyeceğini ve keyfilikliğini ortaya koyar.

Radikalizm Yanılgısı

Bu kitapta ele aldığımız terör kavramıyla birlikte incelenmesi gereken bir diğer konu, "radikalizm" olarak tanımlanan olgudur.

Radikalizm, herhangi bir konuda sert, kökten, ani değişimleri savunmak ve bu yönde sert ve tavizsiz bir politika izlemek anlamına gelir. Radikaller, köklü değişiklikler peşinde olan ve bunun için sert, sivri, hatta kimi zaman saldırgan bir üslup kullanan kimseler olarak bilinir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da bir Müslümanın kıstası Kuran olmalıdır. Kuran'a baktığımızda ise, "radikalizm" olarak tanımlanan üslubun, Allah'ın müminlere emrettiği üslupla hiç de uyuşmadığını görürüz. Allah Kuran'da müminleri tarif ve tasvir ederken; yumuşak sözlü, kavga ve çatışmadan kaçınan, en aleyhte gibi gözükken insanlara karşı dahi ılımlı ve dostça yaklaşan, sevecen bir karakter tarif etmektedir.

Bu konuda bize yol gösteren örneklerden biri, Allah'ın Hz. Musa'ya ve Hz. Harun'a Firavun'a gitme emri verirken söylediği "yumuşak söz söyleyin" emridir:

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp düşünür veya içi titrer-korkar. (Taha Suresi, 43-44)

Teröristler için, insan öldürmek ve çevreyi tahrip etmek bir "yaşam biçimi"dir. Kan dökmek ise onlar için bir zevk ve amaçtır. Bu nedenle de masum insanlara hiç acımaksızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilir, evleri havaya uçurabilirler.

Firavun kendi devrinin zulüm ve isyanda en ileri gitmiş inkarcısıdır. Allah'ı inkar edip kendini putlaştırmış, dahası Müslümanlara (devrin İsrailoğullarına) korkunç zulümler ve katliamlar uygulamış bir despottur. Ama bu denli düşman bir insana giderken dahi Allah peygamberlerine "ona yumuşak söz söyleyin" buyurmaktadır.

Dikkat edilirse Allah'ın gösterdiği yöntem, ılımlı bir üslupla diyalog kurmaktır. İğneleyici sözler, öfkeli sloganlar, heyecanlı protesto gösterileri ile çatışmak değil.

Kuran ayetleri incelendiğinde, ılımlı, yumuşak, hoşgörülü bir üslubun tüm peygamberlerin ortak özelliği olduğu görülmektedir. Peygamberimiz Hz. Muhammed'in ahlakını tarif eden bir ayet ise şöyledir:

Allah'tan bir rahmet dolayısıyla, onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın onlar çevrenden dağılır giderlerdi... (Al-i İmran Suresi, 159)

Radikalizmin belirgin bir özelliği "öfkeli üslup"tur. Bu üslup, radikal kimselerin konuşmalarında, yazılarında,

gösterilerinde çok belirgin bir biçimde ortaya çıkar. Oysa öfke bir Müslüman vasfı değildir. Allah Kuran'da müminleri tarif ederken **"onlar, bollukta da, darlıkta da infak edenler, öfkelerini yenenler ve insanlardan bağışlama ile geçenlerdir. Allah, iyilik yapanları sever"** buyurur. (Al-i İmran Suresi, 134)

Müslümanların öfkeli bir üslup takınmalarını gerektirecek bir durum da yoktur. Bir Müslümanın diğer insanlardan tek isteği, onların Allah'a iman etmesi ve güzel ahlakla yaşamasıdır. Bu ise ancak Allah'ın o insanlara da hidayet vermesiyle mümkün olur. Biz ne yaparsak yapalım, insanlara ne kadar gerçekleri anlatırsak anlatalım, kalpler Allah'ın elindedir. Allah, **"Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın?"** (Yunus Suresi, 99) ayetiyle, bu çok önemli gerçeği Müslümanlara hatırlatmaktadır.

Bu nedenle bir Müslümanın görevi, sadece gerçekleri anlatmak, insanları bu gerçeklere davet etmektir. Dolayısıyla ne insanların iman edip Müslüman olmaları, ne de Müslüman olanların ibadetleri yerine getirmeleri veya günahattan sakınmaları için hiçbir zorlama yapılamaz. Bunun için sadece öğüt verilir. Allah, Müslümanların

"zorba" olmadıklarını, Peygamberimiz (sav)'e hitaben vahyettiği bir ayette şöyle açıklamaktadır:

Biz onların neler söylediklerini daha iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorba değilsin; şu halde, Benim kesin tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver. (Kaf Suresi, 45)

Müslümanlar; sadece dini anlatmakla sorumlu olduklarına, insanların üzerinde hiçbir şekilde zorba ve zorlayıcı olmadıklarına, en zalim inkarcılara karşı bile "yumuşak söz" söylemekle sorumlu tutulduklarına göre, "radikal" de olamazlar. Çünkü radikalizm, saydığımız tüm bu özelliklerin aksini savunmakta ve uygulamaktadır. Gerçekte radikalizm İslam dünyasına sonradan girmiş olan İslam dışı bir fikir akımı ve siyasi tutumdur. Nitekim "radikalizm" olarak tarif edilen sosyal olgular incelendiğinde, bunların aslında **eskiden komünistler tarafından kullanılan yöntem ve söylemlerin bir derlemesi** olduğu veya gerçekte İslam'da hiçbir yeri olmayan "**öfkeli soy koruyuculuğu**"nun (Fetih Suresi, 26) bir ifadesi olarak ortaya çıktığı görülecektir.

Tüm Müslümanların, Kuran'ın ruhuna ve özüne aykırı olan bu sert, öfkeli, çatışmacı üsluptan tamamen uzak durması, bunun yerine Allah'ın Kuran'da tarif ettiği ılımlı, yumuşak, hoşgörülü, sakin ve sevecen üslubu özümsemesi gerekir. Müslümanlar; olgunlukları, hoşgörülerini, itidal, tevazu ve sükunetleri ile tüm dünyaya örnek olmalı, insanları kendilerine ve dolayısıyla İslam ahlakına hayran bırakmalıdırlar. Sadece bu alanlarda değil, bilim, kültür, sanat, estetik ve toplumsal düzen gibi alanlarda da büyük atılımlar ve güzel eserlerle hem İslam'ı en güzel şekliyle yaşamalı hem de dünyaya temsil etmelidirler.

İslam'ı insanlara anlatmanın da, İslam'a karşı olan fikirlerle mücadele etmenin yolu da bu saydığımız kavramlardan geçmektedir. Allah, aşağıdaki ayette, bir Müslümanın diğer insanlara karşı kullanacağı üslubun nasıl olması gerektiğini açıkça bildirmektedir:

Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütle çağır ve onlarla en güzel bir biçimde mücadele et. Şüphesiz senin Rabbin yolundan sapanı bilendir ve hidayete ereni de bilendir. (Nahl Suresi, 125)

Terörün Psikolojisi ve Yöntemleri

"Terör" kavramının günlük lisanda kullanılan anlamından daha geniş bir kapsamı vardır.

Günümüzde terör kavramı, genellikle radikal ideolojik gruplar tarafından yürütülen silahlı mücadeleyi ifade etmektedir. Terör Türkçedeki karşılığı ile "**korkutma, yıldırma**" anlamına gelmektedir. Ancak bu korkutma ve yıldırma oldukça büyük çaplıdır ve insanların tüm hayatlarını kaplayacak kadar yoğun bir korku durumunu ve **şiddet** halini ifade etmektedir. Terör, insanları yıldırma, sindirmek yoluyla onlara belli düşünce ve davranışları benimsetmek için yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir. Ancak her durumda terörün yöneldiği hedef, dolaylı ya da doğrudan halk olmaktadır.

Bir terör örgütü, halkı kendi yanına çekebilmek için terör uygular: Elde edeceği korkunun kendisine güç vereceğini, bu güç sayesinde de halkı, ya da çoğu kez halkın bir bölümünü kendisine destekçi kılabileceğini hesaplar. Bu sözünü ettiğimiz terör türü, "terör" dendiğin-

Teröristlerin en önemli amaçlarından biri, insanlar üzerinde fiziksel yıkımlar oluşturmanın yanı sıra, halkı psikolojik olarak da yıkmaktır. Toplumda korku, ümitsizlik, dehşet ve üzüntüyü hakim kılmak isteyen teröristlerin gerçek dindar olmaları mümkün değildir. Çünkü din ahlakı teröristlerin tam aksine toplumda sevgi, huzur, güven, şefkat, neşe ve umudu hakim kılmak için çaba göstermeyi gerektirir.

de ilk anlaşılan şeydir ve genellikle "sol terör" olarak tanımlanır.

Ancak bir de Üçüncü Dünya ülkelerinde rastlanan ve dikta rejimleri tarafından uygulanan terör vardır. Aslında buradaki mantık, sol terördeki mantığın bir "makro" uygulamasından başka bir şey değildir. İktidarın sahibi olan kadro ya da diktatör, baskıcıdır; iktidarını sadece kendi şahsi çıkarına kullanmaktadır. Ve bu yüzden çeşitli toplumsal muhalefetlerle karşı karşıyadır. Bu durumda, söz konusu dikta rejimi, muhalefetten daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yine aynı formülü kullanır: Terör uygular ki, halk kendisinden korksun. Ve bu korku ona güç sağlasın.

Terör örgütleri, savundukları ideolojiye bağlı olarak, haksızlık ve zulüm yaptığını düşündükleri yönetim ve yöneticileri bertaraf etmeyi, böylece daha mutlu ve adaletli bir hayat tarzını amaç edindiklerini ileri sürmektedirler. Oysa bu hiç de gerçekçi bir yaklaşım değildir. Allah Bakara Suresi'nin ilk ayetlerinde, bu tür bir anlayışa sahip olanlar için şöyle buyurmaktadır:

"Kendilerine: "Yeryüzünde fesat çıkarmayın" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz" derler. Bilin ki; gerçekten, asıl fesatçılar bunlardır, ama şuurunda değildirler." (Bakara Suresi, 11-12)

Dikkat edilecek olursa, terörü bir yöntem olarak benimseyenler, kimi zaman birbirlerine karşılıklı yarar sağlayacak bir ittifak içine girmektedirler. Çünkü terörü uygulayanlar, ellerindeki silahın kendilerine sağladığı birtakım "rant"ları elde etmektedirler. Bu noktada, artık idealler kaybolur.

Teröristler için, insan öldürmek kendileri için bir "yaşam biçimi" haline gelir. Masum insanlara hiç acımasızın kurşun sıkabilir, küçük çocukların üzerine bomba atabilirler. Kan dökmek onlar için bir zevk ve amaç haline gelir. İnsanlıktan çıkıp, gözü dönmüş birer vahşi hayvana dönüşürler. Aralarında en ufak bir merhamet hissi gösteren olsa, onu hemen korkak veya hain olarak ilan edip safdışı ederler. Zaten çoğu zaman birbirlerine karşı da silaha sarılır, kendi içlerindeki fraksiyonlara karşı kanlı tasfiyeler gerçekleştirirler.

Görüldüğü gibi terörizm, tamamen şeytani bir "kan dökme kuyusu"ndan başka bir şey değildir. Her kim bu vahşet çarkına destek olursa, şeytani bir sisteme destek olmuş olur. Bir teröristin dini kavramları kullanması, dini sembollerle hareket etmesi kimseyi yanıltmamalıdır. Bu şekilde sahte bir dini kisveye bürünen teröristler, hem kan döktükleri hem de bunu din adına gibi göstererek din aleyhinde propaganda yaptıkları için, iki kere suçludurlar.

Terör ile din, taban tabana zıttır. Terörizm saldırgan olmayı, öldürmeyi, savaşmayı, acı çektirmeyi, zulmetmeyi yol olarak benimsemiştir. Ancak tüm bunlar Kuran'a göre zalimlikdir. Allah barışı, uzlaşmayı, iyilikte bulunmayı ve insanların arasını düzeltmeyi emreder. Terörü ve her türlü bozgunculuk hareketini yasaklar ve bu tür bir eylem içinde olanları lanetlediğini bildirir:

Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar

içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir.
(Rad Suresi, 25)

Terörün içinde olan, bir şekilde bu zulme bulaşmış insanların temel özellikleri, Allah korkusundan ve sevgisinden tamamen uzak, kalpleri katılaşmış, hastalıklı bir ruh haline sahip olmalarıdır. Allah Kuran'da bu karakterdeki insanlardan şöyle bahsetmiştir:

Şunların hiçbirine itaat etme: Yemin edip duran, aşağılık, Alabildiğine ayıplayıp kötüleyen, söz getirip götüren (gizlilik içinde söz ve haber taşıyan), Hayrı engelleyip sürdüren, saldırgan, olabildiğince günahkar, Zorba-saygısız, sonra da kulağı kesik; (Kalem Suresi, 10-13)

Şiddet Eylemleri, Teröristlerin En Önemli Propaganda Metodlarındandır

Teröristler şiddet eylemlerini örgütlerinin bir propagandası olarak görürler. Yani bir teröriste göre masum insanları öldürmek, banka soymak, suikastte bulunmak, adam kaçırmak, bombalamak bir tür propaganda ve mücadele yöntemidir. "Bir tek eylemle bir günde milyonlarca bildiriye daha çok propaganda sağlamak" şeklinde özetlenen bu düşünce teröristlerin şiddet yanlısı bakış açılarını ortaya koyar. Her türlü insani duygudan, şefkatten, merhametten, uzlaşmadan ve hoşgörüden uzak bu anlayış, ancak Kuran ahlakından tamamen uzak ve din düşmanı ideolojilerin etkili olduğu toplumlarda güç kazanabilir. Bu nedenle de söz konusu karanlık anlayışın ortadan kalkması ancak Kuran ahlakının insanlar arasında yaygın bir şekilde yaşanmasıyla mümkündür.

İSLAM'IN EHL-İ KİTABA BAKIŞI

Günümüzdeki terör sorununa paralel olarak gündeme gelen bir diğer önemli konu da, Batı ve İslam dünyası arasındaki ilişkidir. Bilindiği gibi 90'lı yıllardan itibaren bazı yorumcular dünyanın bir Batı-İslam çatışmasına gebe olduğunu ileri sürmüşlerdir. Samuel Huntington'ın ünlü *Medeniyetler Çatışması* tezinin ana teması da budur. Oysaki bu tez, her iki medeniyet içindeki bazı radikal ve cahil unsurların etkisinin abartılmasından kaynaklanan hayali bir senaryoya dayanmaktadır. Gerçekte İslam medeniyeti ve Batı medeniyeti arasında bir çatışma olamaz, çünkü Batı medeniyetinin temellerini oluşturan Yahudi-Hıristiyan inancı, İslam'la çatışma değil uyum ve ittifak içindedir.

Kuran'da Yahudiler ve Hıristiyanlar "ehl-i kitap" olarak isimlendirilirler. Bunun nedeni, her iki dinin mensuplarının da, Allah'ın vahyettiği İlahi kitaplara tabi olmalarıdır. İslam'ın, ehl-i kitaba karşı bakışı ise son derece adil ve merhametlidir.

İslam'ın ehl-i kitaba karşı adil tutumu, henüz İslam'ın doğduğu yıllarda şekillenmiştir. Bilindiği gibi o dönemde Müslümanlar, Mekke'deki putperestlerin baskı ve işkenceleri altında inançlarını korumaya çalışan bir azınlık durumundaydılar. Bu baskıların şiddeti nedeniyle bazı Müslümanlar Mekke'yi terk etmeye ve adaletli bir yönetime sığınmaya karar verdiler. Peygamberimiz Hz. Muhammed, onlara Etiyopya'daki Hıristiyan Kral Necaşi'ye sığınmalarını söyledi. Bu öğüde uyan Müslümanlar Etiyopya'ya gittiklerinde, kendilerini sevgi ve saygıyla karşılayan son

derece adaletli bir yönetim buldular. Kral Necaşi, kendilerine Müslümanların teslim edilmesini isteyen putperest elçilerin isteklerini geri çevirdi ve Müslümanların, ülkesinde özgürce yaşabileceklerini açıkladı.

Hıristiyanların şefkat, merhamet ve adalet kavramlarına dayanan bu tavırları, Allah'ın Kuran'da dikkat çektiği bir gerçektir. Bir Kuran ayetinde şöyle açıklanmaktadır:

... Onlardan, iman edenlere sevgi bakımından en yakın olarak da: "Hıristiyanlarız" diyenleri bulun. Bu, onlardan (birtakım) papaz ve rahiplerin olması ve onların gerçekte büyüklük taslamaları nedeniyledir. (Maide Suresi, 82)

Ehl-i Kitabın Müslümanlar ile Ortak İnançları ve Değerleri

Hıristiyanların ve Müslümanların inançları pek çok yönden ortaktır. Aynı şekilde Yahudilik de İslam'la pek çok ortak inancı paylaşmaktadır. Allah Kuran'da Müslümanların ehl-i kitapla Allah'a imanda birleştiğini **"... Bize ve size indirilene iman ettik; bizim ilahımız da, sizin ilahınız da birdir ve biz O'na teslim olmuşuz."** (Ankebut Suresi, 46) ayetiyle bildirir.

Her üç dinin mensupları da;

- Allah'ın tüm evreni yoktan yarattığına ve tüm maddeye sonsuz kudretiyle hakim olduğuna inanmaktadırlar.
- Allah'ın canlıları ve insanı mucizevi biçimde yarattığına ve insanın Allah'ın verdiği bir ruha sahip olduğuna iman etmektedirler.
- Ölümünden sonra dirilişe, cennet ve cehennem varlığına, meleklerin varlığına iman etmekte, Allah'ın hayatımızı bir kader üzere yarattığına inanmaktadırlar.

• Tarih boyunca, Allah'ın insanlara Hz. Muhammed (sav), Hz. İsa ve Hz. Musa ile beraber Hz. Nuh, Hz. İbrahim, Hz. İshak, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Davud gibi pek çok peygamber gönderdiğine inanmakta ve tüm bu peygamberleri sevmektedirler. Bir ayette Müslümanların peygamberler arasında hiçbir ayırım yapmadıkları şu şekilde aktarılır:

Elçi, kendisine Rabbinden indirilene iman etti, mü'minler de. Tümü, Allah'a, meleklerine, Kitaplarına ve elçilerine inandı. "O'nun elçileri arasında hiçbirini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İşittik ve itaat ettik. Rabbimiz bağışlamayı (dileriz). Varış ancak Sanadır" dediler. (Bakara Suresi, 285)

Sadece inanç konularında değil, ahlaki değerler konularında da ehl-i kitabın inançları Müslümanlarla uyum içindedir. Günümüzde; fuhuş, eşcinsellik, uyuşturucu bağımlılığı gibi ahlaksızlıkların, bencil, çıkarıcı, acımasız insan modelinin hızla yaygınlaştığı bir dünyada, ehl-i kitap ve Müslümanlar aynı erdemlere inanmaktadırlar: Namus, iffet, tevazu, fedakarlık, dürüstlük, şefkat, merhamet, karşılıksız sevgi...

Ehl-i Kitabın ve Müslümanların Ortak Düşmanları

Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam'ı yaklaştıran bir diğer önemli gerçek, çağımızda dünyada etkili olan dinsiz felsefeler ve bunların sebep olduğu felaketlerdir.

Çağımızın en tanınan ve insanlara en çok zarar veren ateist ideolojileri arasında materyalizm, komünizm, faşizm, anarşizm, ırkçılık, nihilizm, egzistansiyalizm gibi

fikir akımları sayılabilir. Bunların evren, toplum ve insan hakkındaki sahte teşhislerine, aldatıcı tanım ve tasvirlerine kanan pek çok insan imanını kaybetmiş veya kuşkuya düşmüştür. Dahası bu ideolojiler insanları, toplumları ve milletleri büyük buhranlara, çatışmalara, savaflara sürüklemiş ve dünyaya büyük felaketler getirmiştir. İnsanlığın halen yaşadığı acılar, sıkıntılar ve bunalımlarda da bunların payı büyüktür.

Adı geçen ideolojiler, Allah'ı ve yaratılışı inkar ederlerken ortak bir temele, sözde bilimsel bir düşünce olan Darwin'in evrim teorisine dayanırlar. Darwinizm, din aleyhtarı felsefelerin temelini oluşturur. Bu teori, "canlılar tesadüfler sonucunda ve yaşam mücadelesi sayesinde evrimleşirler" iddiasındadır. Dolayısıyla Darwinizm'in insana verdiği en önemli telkin, "kimseye karşı sorumlu değilsin, hayatını tesadüflere borçlusun, yaşamak için mücadele etmen, gerekirse diğerlerini ezmen gerekir. Bu dünya çatışma ve menfaat dünyasıdır" telkinidir. Bu ahlak anlayışı, insanlara bencil, menfaatperest, acımasız ve zalim olmayı öğütlemekte; şefkat, merhamet, fedakarlık, tevazu gibi meziyetleri ise yok etmekte, bunu da "hayatın kuralları"nın bir gereği gibi göstermektedir.

Bu Darwinist telkin, kuşkusuz ehl-i kitabın inançlarının ve Kuran'ın mesajının tamamen zıttıdır. Dolayısıyla Darwinist telkin, her üç dine de tamamen muhalif bir dünyanın temelini oluşturmaktadır.

Bu gerçek karşısında, Allah'a inanan ve O'nun öğrettiği güzel ahlakı kabul eden ehl-i kitabın ve Müslümanların işbirliği yapması gerekir. Her üç dinin mensupları, el ele vererek, zaten hiçbir bilimsel temeli bulunmayan, sadece materyalist felsefe uğruna ayakta tutulmak istenen Darwinizm'in yanlışlığını tüm dünyaya anlatmalıdır.

İnançsızlıktan kaynak bulan tüm diğer yıkıcı idelolilere (komünizme, faşizme, ırkçılığa), ahlaki dejenerasyona karşı da el birliği ile fikri bir mücadele yürütmelidirler. Bu gerçekleştirildiği takdirde dünya çok kısa zamanda barış, huzur ve adalete kavuşacaktır.

Antisemitizm İslam'a Tamamen Aykırı Bir İrkçiliktir

Çağımızda dünya barışını tehdit eden, masum insanların huzur ve güvenliğini hedef alan ideolojilerin biri de antisemitizmdir. Yani, Yahudilere karşı duyulan ırkçı nefret.

Antisemitizm 20. yüzyılda büyük felaketlere imza atmıştır. Nazilerin Yahudilere karşı gerçekleştirdikleri zulüm ve katliamlar kuşkusuz bunların en korkuncudur. Bunun yanı sıra dünyanın pek çok ülkesinde, pek çok otoriter rejim Yahudileri hedef almış ve zulme uğratmıştır. Faşist ideolojiye sahip örgütler, Yahudilere karşı kanlı saldırılar veya taciz eylemleri düzenlemişlerdir ve bunun örnekleri günümüzde devam etmektedir.

Peki bir Müslümanın antisemitizme bakışı ne olmalıdır?

Cevap açıktır: **Her Müslüman, diğer tüm ırkçı ideolojiler gibi antisemitizme de karşı çıkmalı, bu nefret ideolojisiyle mücadele etmeli ve diğer tüm insanlar gibi Yahudilerin de haklarını korumalıdır.** Her Müslüman, İsrail'de veya diasporada olsun, dünya üzerindeki her Yahudinin özgürce yaşama, ibadet etme, kimliklerini koruma ve ifade etme haklarını tanımalı ve savunmalıdır.

Günümüzde Müslümanlar haklı olarak İsrail Devleti'nin işgalci, zalim, mütecaviz politikalarını kınamaktadırlar. Ama elbette Siyonizm'in suçları nedeniyle masum Yahudiler (İsrail vatandaşları dahil) eleştirilemez.

Hiçbir zaman bir toplumu bütün olarak eleştirmek, doğrularla yanlışları, zalimlerle suçsuzları ayırt etmek gerektiği, Kuran'da özellikle vurgulanan bir emirdir. Kuran'da, Allah'ın emirlerine aykırı davranan Yahudi ve Hıristiyanların günahları anlatıldıktan sonra, diğer bazı Yahudi ve Hıristiyanların güzel ahlakından şöyle söz edilir:

Onların hepsi bir değildir. Kitap ehlinde bir topluluk vardır ki, gece vaktinde ayakta durup Allah'ın ayetlerini okuyarak secdeye kapanırlar. Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardır. Onlar hayırdan her ne yaparlarsa, elbette ondan yoksun bırakılmazlar. Allah, muttakileri bilendir. (Al-i İmran Suresi, 113-115)

Dolayısıyla bir Müslüman olarak İsrail işgaline ve devlet terörüne karşı gösterdiğimiz tepkinin antisemitizmle hiçbir benzerliği olamaz. İsrail'in karşı çıktığımız yönü, resmi ideolojisi olan Siyonizm'in bir ırkçılık oluşudur. Antisemitizme karşı çıkmamızın nedeni de aynıdır.

Antisemitizm gerçekte pagan bir ideolojidir ve İlahi dinlere inanan hiçbir insan tarafından savunulamaz. Bir antisemit, Hz. İbrahim'e, Hz. Musa'ya veya Hz. Davud'a da düşmandır ki, bu insanlar Allah'ın seçip insanlara örnek olarak görevlendirdiği kutlu peygamberlerdir. Antisemitizm gibi diğer ırkçılık örnekleri de (örneğin zenci düşmanlığı vs. gibi) yine İlahi dinlerin dışındaki çeşitli ideoloji ve batıl inanışlardan kaynaklanan sapkınlıklardır.

Dahası antisemitizm ve diğer ırkçılık örnekleri incelendiğinde, bunların Kuran ahlakına tamamen zıt bir düşünce ve toplum modeli savundukları açıkça görülür.

Örneğin antisemitizmin kökeninde nefret, şiddet ve acımasızlık hisleri vardır. Bir antisemit, Yahudilerin (kadın, çocuk, yaşlı ayrımı olmaksızın) katledilmelerini, işkence görmelerini savunacak kadar zalim olabilir. Oysa Kuran ahlakı, insanlara sevgi, şefkat ve merhameti öğretir. Müslümanlara, düşmanları olan kimselere karşı dahi adil ve bağışlayıcı olmalarını emreder.

Öte yandan antisemitler ve diğer ırkçılar, farklı etnik kökenden gelen veya farklı inanıştaki insanların barış içinde birarada yaşamalarına karşıdırlar. (Örneğin Alman ırkçısı olan Naziler ve Yahudi ırkçısı olan Siyonistler, Almanlarla Yahudilerin birarada yaşamalarına karşı çıkmışlar, her iki taraf da bunu kendi ırkı adına bir dejenerasyon olarak kabul etmiştir.) Oysa daha önce belirttiğimiz gibi, İslam'da böyle bir ayırım yoktur. Hucurat Suresi'nin 13. ayetinde ırklar arasında en ufak bir ayırım yapılmadığı gibi, farklı inançtaki insanların da aynı toplum yapısı altında barış ve huzur içinde yaşamaları teşvik edilir.

Kuran'a Göre Müslüman, Yahudi ve Hıristiyanlar Dostça Yaşamalıdır

Kuran'da ehl-i kitap (kitap sahipleri) olarak anılan Yahudiler ve Hıristiyanlar tek Allah'a inanan ve O'ndan gelen hükümlere tabi olmuş insanlardır. Ve bu onları Müslümanlara yakın kılmaktadır.

Kuran'da ehl-i kitap ile müşrikler arasında önemli ayrımlar yapılır. Bu, özellikle de sosyal hayat açısından dikkat çekicidir. Örneğin müşrikler için **"ancak bir pislikler; öyleyse bu yıllarından sonra artık Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar"** (Tevbe Suresi, 28) denir. Çünkü müşrikler, hiçbir İlahi kural tanımayan, hiçbir ah-

laki kıstası olmayan, her türlü pislik ve sapkınlığı işleyebilecek insanlardır.

Ancak ehl-i kitap, temeli Allah'ın vahyine dayanan bazı ahlaki kıstaslara, haram ve helal kavramlarına sahiptir. Bunun için kitap ehlinden kimselerin pişirdiği bir yemek, Müslümanlar için helal kılınmıştır. Aynı şekilde Müslüman erkeklere kitap ehlinden kadınlarla evlenme izni verilmiştir. Bu konuyla ilgili ayette Allah şöyle buyurur:

"Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. Kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Mü'minlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) kitap verilenlerden özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı). Kim imanı tanımayıp küfre saparsa, elbette onun yaptığı boşa çıkmıştır. O ahirette hüsrana uğrayanlardandır." (Maide Suresi, 5)

Bu hükümler, Müslümanlar ile ehl-i kitap arasında nikah sonucu akrabalık bağlarının kurulabileceğini, iki tarafın birbirlerinin yemek davetlerine icabet edebileceklerini gösterir ki, bunlar **sıcak insani ilişkiler ve huzurlu bir ortak yaşam kurulmasını** sağlayacak esaslardır. Kuran'da bu ılımlı ve hoşgörülü bakış açısı tavsiye edilirken, Müslümanların aksi bir fikirde olması düşünülemez.

Peygamberimiz (sav)'in ehli kitaba yönelik adil ve hoşgörülü uygulamaları da müminler açısından çok güzel örnekler içermektedir. Örneğin Arap Yarımadası'nın Güney kısmındaki Hıristiyan Necran Halkı ile yapılan sözleşmenin maddelerinden biri şu şekildedir:

Necranlıların ve maiyetindekilerin canları, malları, dinleri, varları ve yokları, aileleri, kiliseleri ve sahip oldukları herşey Allah'ın ve Allah'ın Peygamberinin güvencesi (himayesi) altına alınacaktır.

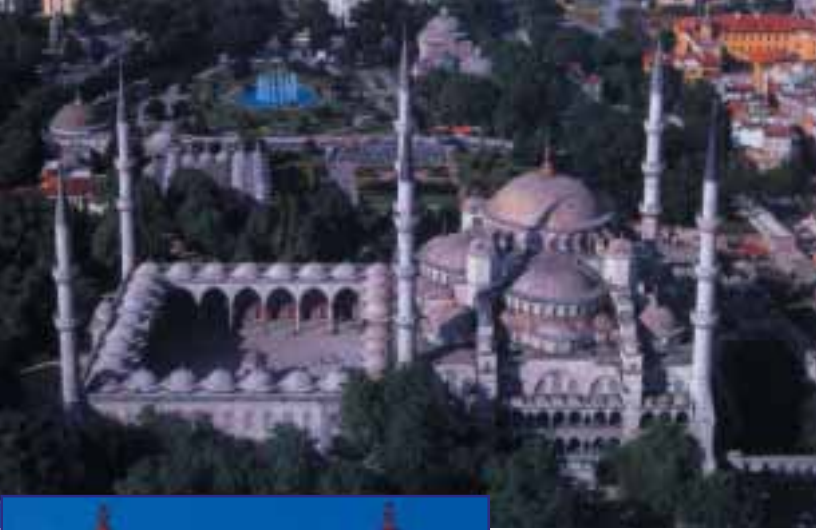
Peygamberimiz (sav)'in Hıristiyan, Yahudi ve müşrik topluluklarla imzaladığı Medine Vesikası adil ve hoşgörü örneği olan anlaşmaların en önemlisidir.

Müslümanların Medine'ye hicretinin ardından hazırlanan Medine sözleşmesi, 622 yılında, farklı inançlara sahip olan halkların taleplerine cevap vermek üzere, Hz. Muhammed (sav)'in önderliğinde kaleme alınmış ve yazılı bir hukuki sözleşme olarak hayata geçirilmiştir. Hz. Muhammed (sav) bu sözleşme yoluyla her fırsatta birbirlerine saldıran, düşmanca duygular besleyen ve uzlaşmayan toplulukların arasındaki çatışmaların son bulabileceğini, onların anlaşarak birarada yaşayabileceklerini göstermiştir.

Peygamberimiz (sav)'in hazırlattığı bu sözleşme kademeli bir biçimde 622 yılından 632'ye kadar uygulanmıştır. Bu vesika ile kan ve akrabalık bağlarına dayalı kabile tarzı yapılanma aşılmış, coğrafi, kültürel ve etnik kökeni tamamen birbirinden farklı insanlar biraraya gelerek, bir birlik oluşturmuşlardır. Medine Vesikası'nda çok geniş bir din ve inanç özgürlüğü sağlanmıştır.

Manastırlar, Kiliseler ve Havralara Saygı Gösterilmelidir

Kuran'dan öğrendiğimiz bir diğer önemli gerçek, Müslümanların Yahudi ve Hıristiyanların ibadet yerlerine son derece saygılı olmaları gerektiğidir. Kuran'da ehl-i kitabın ibadet yerleri olan manastır, kilise ve havralardan

Camiler, kiliseler ve havralar Allah'ın adının anıldığı, Allah'a ibadet edilen önemli mekanlardır. Allah Kuran'da bu ibadet yerlerinin hepsine saygı gösterilmesini ve bu mekanların ayakta tutulması gerektiğine dikkat çekmektedir.

da Allah'ın koruduğu ibadet mekanları olarak söz edilir:

... Eğer Allah'ın, insanların kimini kimiyle defetmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın isminin çokça anıldığı mescitler, muhakkak yıkılır giderdi. Allah kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)

Bu ayet, her Müslümana, ehl-i kitabın mabetlerine saygılı davranmanın ve bu mabetleri korumanın önemini göstermektedir.

Ortak Bir Kelimede Birleşmek

Allah Kuran'da, Müslümanlara, ehl-i kitap hakkında bir emir verir; onları "ortak bir kelimede birleşmeye" çağırarak:

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek bir kelimeye gelin. Allah'tan başkasına kuluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." (Al-i İmran Suresi, 64)

Bizim Hıristiyanlara ve Yahudilere olan çağrımız da budur: Allah'a iman eden ve O'nun vahyine itaat eden insanlar olarak, gelin ortak bir "iman" kelimesinde birleşelim. Hepimiz Yaratıcımız ve Rabbimiz olan Allah'ı sevelim. O'nun emirlerine uyalım. Ve Allah'ın bizi daha da doğruya erdirmesi için dua edelim.

Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler bu şekilde ortak bir kelimede birleştiklerinde, birbirlerinin düşmanı değil dostu olduklarını anladıklarında, asıl düşmanın ateizm ve dinsizlik olduğunu gördüklerinde, dünya çok daha farklı bir yer olacaktır. Şefkat ve sevgi ile, bilim ışığı altında bu fikirlere karşı ilmi bir mücadele yürütüldüğü takdirde, asırlardır süren çatışmalar, husumetler, korkular, terör eylemleri sona erecek ve "ortak bir kelime" üzerinde sevgi, saygı ve huzura dayalı yeni bir medeniyet kurulacaktır.

Müslümanların göz önünde bulundurmaları gereken önemli gerçekler vardır. Unutmamalıdır ki, farklı mil-

Müslüman, Hıristiyan ve Yahudi, tüm inananların birlik olup Allah'a içtenlikle yönelmeleri ile dünyadaki tüm kötülüklerin sonu gelecektir.

letler ve inançlar hakkında Allah'ın bize Kuran'da öğrettiği kıstaslar açıktır:

- Kuran ahlakı her türlü ırkçılığı ortadan kaldırmaktadır.

- Kuran'da, İslam'a ve Müslümanlara karşı düşmanca bir tavır göstermedikleri sürece, farklı dinlere karşı da son derece ılımlı ve dostça bir tutum izlenmesi emredilir.

Yahudilerin Kuran'da eleştirilen, uyarılan ve dikkat çekilen pek çok hataları olduğu açık bir gerçektir. Günümüzde de İsrail'in işlediği insanlık suçları aşıkardır. Ama tüm bunlar, Müslümanların Yahudilere karşı husumet beslemesine kesinlikle neden olmamalıdır. Bir kısım Yahudilerin Siyonist ideoloji nedeniyle işledikleri suçlar, asla gerçek Yahudi dinine ve milletine mal edilemez. Yine Kuran'da bizlere öğretilen temel bir bakış açısı da, insanlar hakkında belirli bir ırk, halk veya dinden olduk-

ları için topluca hüküm vermemektir. Her farklı insan topluluğunun içinde iyiler de kötüler de bulunur.

Allah bir Kuran ayetinde **"Andolsun, biz her ümmete: "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" (diye tebliğ etmesi için) bir elçi gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allah hidayet verdi, onlardan kiminin üzerine sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların uğradıkları sonucu görün."** (Nahl Suresi, 36) şeklinde buyurur. Allah her elçiye Allah'ın tek olduğunu, bütün ibadet, kulluk ve itaatin yalnızca O'na yönelik olması gerektiğini vahyetmiştir. Ancak elçilerin tebliğ yaptığı kişilerin ve gönderdiği kitapla uyarılanların bazıları doğru yolu bulacak, bazıları ise doğru yoldan sapacaklardır. Bazı insanlar iyilerden taraf olurken, bazıları bozgunculuğu yol edineceklerdir. Bu Allah'ın bir kanunudur. İman edenler de bu bakış açısına sahip olmalı, her dinden güzel ahlaklı ve Allah'tan korkan, samimi dindarlar olabileceği gibi, din ahlakından uzak kişiler olabileceğini de akıllarından çıkarmamalıdır.

Temennimiz, tüm ırkçı saplantıların terk edileceği, hangi ırka ve inanca mensup olurlarsa olsunlar insanların birarada barış içinde yaşayabilecekleri, herkesin hakkının gözetilip herkese saygı duyulacağı bir dünyanın kurulmasıdır. Hiç şüphesiz iman edenlerin birlik olup tüm din-dışı ideolojilere karşı yapacakları bir fikri mücadele özlenen barış ve huzuru sağlayacaktır. Allah Kuran'da şu şekilde buyurmaktadır:

İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

İSLAM, ORTADOĞU'YA BARIŞ VE HUZUR GETİRMİŞTİR

Tarihi incelediğimiz zaman, MÜslüman yöneticilerin hakim olduğu topraklarda her zaman için barışın, hoŐĐörünün ve huzurun hakim olduğunu görürüz. Peygamberimiz (sav)'in yaşadığı süre boyunca fethettiği topraklarda yaptığı uygulamalar bunun çok önemli bir örneğidir. Ancak Peygamberimiz Hz. Muhammed'den sonra da Kuran ahlakından taviz vermeyen ve elçilerin yolunu izleyen adil yöneticiler barış ve huzur dolu bir toplum oluŐturmayı baŐarmıŐlardır. Kuran'da tarif edilen gerçek adalet, doğruluk ve dürüŐlük, bu yöneticiler döneminde de hüküm sürmüŐ ve bu yönetimler, kendilerinden sonra gelecek insanlara birer örnek teşkil etmişlerdir.

Üç dinin birarada yaşadığı Filistin ve Kudüs toprakları da MÜslümanların hakim oldukları topraklara nasıl bir istikrar ve huzur getirdiklerini göstermesi aÇısından çok önemlidir. Nitekim son 1400 yıl içinde MÜslümanlar Kudüs'e ve Filistin'e hep barış getirmiŐlerdir.

Hz. Ömer'in Filistin'e Getirdiği Barış ve Adalet

MS. 71 yılına dek Kudüs, Yahudilerin baŐkentiydi. Ancak o yıl Roma Orduları Yahudilere karşı büyük bir saldırı düzenlediler ve büyük bir vahşetin ardından

onları bölgeden sürdüler. Yahudiler için diaspora dönemi başlarken, Kudüs ve çevresi de terkedilmiş bir toprak haline gelmiş oluyordu.

Ancak Roma İmparatorluğu'nun İmparator Konstantin döneminde Hıristiyanlığı kabul etmesi üzerine, Kudüs yeniden ilgi odağı oldu. Hıristiyan Romalılar Kudüs'te kiliseler inşa ettiler, Yahudilerin de bölgede yerleşmesine yönelik yasakları kaldırdılar. Filistin 7. yüzyıla dek Roma (Bizans) toprağı olarak kaldı. Kısa bir süre Persler bölgeyi ellerinde tuttular, ama sonra Bizans yeniden Filistin'in hakimi oldu.

Filistin tarihindeki en büyük dönüm noktası ise, 637 yılında bölgenin İslam orduları tarafından fethedilmesiydi. Bu fetih, asırlardır savaflara, sürgünlere, yağma ve katliamlara sahne olan, farklı inançlar arasında sık sık el değiştiren ve değiştirdikçe de yeni vahşetler yaşayan Filistin'e, barış ve huzurun yerleşmesi anlamına geliyordu. İslam'ın hakimiyeti, Filistin'de farklı inançların birarada yaşanabileceğı bir çağın başlangıcı oldu.

Filistin, Peygamberimiz (sav)'den sonraki ikinci halife olan Hz. Ömer tarafından fethedildi. Hz. Ömer'in Kudüs'e girişi, ardından buradaki farklı inançlara karşı gösterdiği olağanüstü hoşgörü, olgunluk ve nezaket, başlayan güzel dönemin habercisiydi. İngiliz tarihçi ve Ortadoğu uzmanı Karen Armstrong, *Holy War (Kutsal Savaş)* adlı kitabında, Hz. Ömer'in Kudüs fethini şöyle anlatır:

Halife Ömer Kudüs'e beyaz bir devenin üzerinde girdi, yanında ise kent'in Yunan yöneticisi Başrahip Sophronius vardı. Halife kendisinin öncelikle Tapınak Tepesine (yıkık olan Hz. Süleyman mabedinin yerine) götürülmesini rica etti ve dostu Hz. Muhammed'in Gece Yolculuğu'nu (Mirac) yaptığı bu noktada eğildi ve dua etti. Başrahip bu sah-

neyi dehşet içinde izliyordu... "Son Günler" in artık yaklaştığını sanmıştı. Daha sonra Halife Ömer Hıristiyan tapınaklarını görmek istedi ve tam Kutsal Mezar (Holy Sepulchre) Kilisesi'ne gittiğinde, namaz vakti geldi. Başrahip kendisini kibarca namazını bu kilisede kılmaya davet etti, ama Halife Ömer bu teklifi kibarca reddetti. **Eğer bu kilisede namaz kılsa, sonra bazı Müslümanların bu olayı anıtlıştırmak amacıyla buraya bir cami inşa etmek isteyebileceklerini, bunun ise Kutsal Mezar Kilisesi'nin yıkılması anlamına geleceğini** izah etti. Bu nedenle Halife kiliseden çıkıp biraz daha ilerdeki bir noktada namazını kıldı; nitekim bugün tam bu noktada, Kutsal Mezar Kilisesi'nin tam karşısında Halife Ömer'in adına inşa edilmiş küçük bir cami bulunmaktadır.

Halife Ömer'in diğer büyük camii ise, tam Tapınak Tepesi'nde yapıldı. **Yıllardır Hıristiyanlar, yıkık Yahudi Tapınağının yer aldığı bu alanı, şehrin çöp yığınağı olarak kullanıyorlardı. Halife, Müslümanların bu çöpleri temizlemelerine kendi elleriyle yardım etti** ve burada Müslümanlar iki mabed inşa ederek İslam'ı, İslam'ın dünyadaki üçüncü kutsal şehrine yerleştirmiş oldular.

Hz. Ömer Kudüs'e geldiğinde Müslüman hoşgörüsünün bir sonucu olarak Kudüs patriği ile aşağıdaki anlaşmayı imzaladı:

Allah'ın kulu ve müminlerin emiri Ömer tarafından İlya (Kudüs) halkına verilen emannamedir. Emir'ül Müminin, hasta olsun, sıhhatte bulunsun bütün halkın mal ve canlarının korunacağını garanti eder. Aynı zamanda ibadet yerlerine, haçlarına ve dinlerine dokunulmayacağını temin eder. Halkın kiliseleri tahrip edilemeyeceği gibi mesken haline de getirilemeyecektir. Eskiden sahip oldukları haklar aynen muhafaza edilecektir. Ne malik oldukları şeylere bir hanel gelecek ve ne de mezhepleri hususunda onlara bir baskı yapılacaktır. İçlerinden

hiçbir kimse hiçbir şekilde zarar görmeyecektir... Allah, Peygamberi, sahabileri ve müminler bu anlaşmaya şahitlik ederler. İmza Ömer b. Hattab.

Kısacası Müslümanlarla birlikte Kudüs'e ve tüm Filistin'e "medeniyet" geldi. Birbirlerinin kutsal değerlerine saygı göstermeyen, birbirlerini sırf farklı inançlara sahip oldukları için katliamdan geçiren vahşi ve barbar inançların yerine, İslam'ın adil, hoşgörülü ve mutedil kültürü hakim oldu. Hz. Ömer'in fethinden sonra Filistin'de Müslümanlar, Hıristiyanlar ve Yahudiler asırlar boyu barış ve huzur içinde yaşadılar. Müslümanlar hiç kimseyi zorla İslamlaştırmaya çalışmadılar, ancak İslam'ın Hak Din olduğunu gören bazı gayrimüslimler kendi rızalarıyla İslam'ı seçtiler.

Filistin'deki bu barış ve huzur, bölge, Müslümanların hakimiyetinde olduğu sürece devam etti. Ancak 11. yüzyılın sonunda, bölgeye dışardan işgalci bir güç girdi ve Kudüs'ün medeni topraklarını, görülmemiş bir barbarlık ve vahşetle yağmaladı. Bu barbarlar, Haçlılardı.

Haçlıların Vahşeti

Filistin'de her üç dinin mensupları barış ve huzur içinde yaşarken, Avrupa'daki Hıristiyanlar bir "Haçlı" seferi organize etmeye karar verdiler. Papa II. Urban'ın 25 Kasım 1095 günü Clermont Konseyi'nde yaptığı çağrı ile, "Kutsal Toprakları Müslümanlardan kurtarmak" ve asıl olarak da Doğu'nun efsanevi zenginliğine ulaşmak adı altında yüz binin üzerinde insan Avrupa'nın dört bir yanından Filistin'e doğru yola çıktı. Uzun ve yıpratıcı bir seferden ve Müslümanlara karşı gerçekleştirdikleri pek çok yağma ve katliamdan sonra 1099 yılında gerçekten

de Kudüs'e vardılar. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Ve dünya tarihinde eşine az rastlanır bir vahşet sergilediler. Daha önce de belirttiğimiz gibi, şehirdeki tüm Müslümanları ve Yahudileri kılıçtan geçirerek korkunç bir katliam gerçekleştirdiler. Haçlılar, bir sevgi ve merhamet dini olan Hıristiyanlığın tüm ahlaki kıstaslarını çiğneyerek, sözde Hıristiyanlık adına terör uyguladılar.

Selahaddin Eyyubi'nin Adaleti

Barbar Haçlı ordusu, Kudüs'ü kendisine başkent yaptı ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdu. Ancak bu krallığın ömrü fazla uzun olmayacaktı. Ortadoğu'daki tüm Müslüman emirlikleri "cihat" bayrağı altında birleştiren Selahaddin Eyyubi, 1187'deki Hittin Savaşı'nda tüm Haçlı Ordusunu bozguna uğrattı. Savaşın ardından Haçlı ordusunun iki kumandanı, Reynauld of Chatillon ve Kral Guy, Selahaddin Eyyubi'nin huzuruna çıkarıldı. Selahaddin Eyyubi, daha önce Müslümanlara karşı uyguladığı korkunç vahşetlerle ünlenmiş olan Reynauld of Chatillon'u idam etti, ancak aynı suçları işlememiş olan Kral Guy'u serbest bıraktı. Filistin toprakları bir kez daha adaletin ne olduğu görüyordu.

Selahaddin Eyyubi Hittin'in hemen ardından -tam da Peygamberimiz (sav)'in bir gecede Mekke'den Kudüs'e götürüldüğü kutsal Mirac günü- Kudüs'e girerek 88 yıldır Haçlı işgali altında olan şehri kurtardı. Haçlılar, 88 yıl önce Kudüs'ü aldıklarında içindeki tüm Müslümanları katletmişlerdi ve bu yüzden bu sefer de Selahaddin Eyyubi'nin aynı vahşeti kendilerine yapacağını korkuyla bekliyorlardı. Oysa Selahaddin Eyyubi kentteki Hıristiyanların hiçbirine dokunmadı. Dahası, sadece Latin

(Katolik) Hıristiyanların şehri terketmelerini emretti "Haçlı" kimliğine sahip olmayan Ortodokslar şehirde yaşamaya ve diledikleri gibi ibadet etmeye devam edebiliyorlardı. İngiliz tarihçi Karen Armstrong, Müslümanların bu ikinci Kudüs fethini şöyle anlatır:

*2 Ekim 1187'de Selahaddin ve ordusu Kudüs'e fatihler olarak girdiler; gelecekteki 800 yıl boyunca şehir bir Müslüman kenti olacaktı... Selahaddin (katliam yapmamak üzere) önceden Hıristiyanlara verdiği sözü tuttu ve şehri yüksek İslami prensiplere göre aldı. **Kuran'da emredilmiş olduğu gibi şiddetten kaçındı, 1099 yılındaki katliamların öcünü almaya kalkmadı. Tek bir Hıristiyan öldürülmedi, hiçbir yağma yapılmadı.** Esirleri serbest bırakmak için istenen fidyeler ise son derece düşük tutuldu... Kuran'da emredildiği gibi, esirlerin çoğunu da hiçbir fidye almadan serbest bıraktı... Selahaddin'in kardeşi El-Adil, bin kadar esirin kendi hizmetine verilmesini istedi ve sonra hepsini -acınacak durumda olduklarını gördüğü için- karşılıksız olarak serbest bıraktı... Şehirdeki zengin Hıristiyanlar, değerli eşyalarını yükleyip şehirden bir an önce gittiler, oysa ellerindeki para, şehirdeki tüm savaş esirlerinin fidyesini ödemeye fazlasıyla yetiyordu. Başrahip Heraclius, herkes gibi 10 dinarlık fidyesini ödedi, sonra da şehri hazinelerle dolu arabalarla terk etti.*

Kısacası Selahaddin Eyyubi ve onun komutasındaki Müslümanlar, Hıristiyanlara karşı son derece adil ve merhametli davranmışlar, hatta onlara kendi liderlerinden çok daha fazla merhamet etmişlerdi.

Kudüs'ten sonra, Filistin'in diğer şehirlerinde de Haçlıların vahşeti ve Müslümanların adaleti sürdü. İngiliz tarihinde büyük bir kahraman gibi tanıtılan Richard the Lionheart (Aslanyürekli Richard), 1191 yılında, Akra Ka-

lesi'nde aralarında pek çok kadın ve çocuğun da yer aldığı tam 3000 Müslümanı boyunlarını vurdurarak alçakça katletmişti. Müslümanlar bu vahşetlere şahit olmalarına rağmen, hiçbir zaman aynı yöntemlere başvurmazdılar. Allah'ın **"Ey iman edenler, bir topluluğa olan kininiz, sakın sizi haddi aşmaya sürüklemesin"** hükmü uyarınca (Maide Suresi, 2), hiçbir zaman masum sivillere karşı şiddet uygulamazdılar. Mağlup ettikleri Haçlı ordularına karşı dahi, gereksiz şiddet kullanmazdılar.

Haçlıların vahşeti ve ardından gelen Müslüman adaleti, tarihi bir gerçeği bir kez daha göstermiş oluyordu: **İslam'ın prensiplerine göre kurulan bir yönetim, farklı inançlara birarada, barış ve huzur içinde yaşama imkanı tanıyordu.** Bu gerçek, Selahaddin Eyyubi'den sonraki 7 yüzyıl boyunca, özellikle de Osmanlı döneminde ispatlanmaya devam etti.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Adaletli ve Hoşgörölü Yönetimi

1514 yılında Yavuz Sultan Selim'in Kudüs'ü ve civarını fethi ile birlikte, Filistin'de yaklaşık 400 yıl sürecek Osmanlı yönetimi başladı. Bu dönem, Osmanlı'nın diğer eyaletlerinde olduğu gibi, Filistin'de de barışı, istikrarı ve "farklı inançların birarada yaşaması"nı sağlayacaktı.

Osmanlı İmparatorluğu, **"millet sistemi"** adı verilen bir düzenle yönetiliyordu ve bu sistemin en temel özelliği, farklı inançlara sahip insanlara, kendi inançlarının ve hatta haklarının gerektirdiği şekilde yaşama imkanı tanımasıydı. Kuran'da "Kitap ehli" olarak tanımlanan Hıristiyanlar ve Yahudiler, Osmanlı topraklarında hoşgörü, güvenlik ve özgürlük buldular.

Bunun en büyük nedeni, Osmanlı'nın Müslümanlar tarafından yönetilen bir İslam devleti olmasına karşın, tebasını zorla İslamlaştırmak gibi bir amaca sahip olmamasıydı. Aksine, Osmanlı devleti, gayrimüslimlere de güvenlik ve huzur sağlamayı, onları adaletle ve İslam idaresinden razı olacakları şekilde yönetmeyi hedefliyordu.

Oysa aynı dönemlerde dünya üzerindeki diğer büyük devletler çok daha katı bir anlayışa, baskıcı ve müsamahasız bir yönetim anlayışına sahipti. İspanya Krallığı, İber Yarımadası'nda Müslümanların ve Yahudilerin varlığına tahammül edememiş ve her iki topluma karşı büyük bir vahşet uygulamıştı. Diğer pek çok Avrupa ülkesinde Yahudilere sadece Yahudi oldukları için baskılar uygulanıyor (örneğin gettolara hapsediliyorlar), hatta kimi zaman toplu katliamlara ("pogrom"lara) hedef oluyorlardı. Hıristiyanlar birbirlerine karşı bile tahammülsüzdüler; Katolik ve Protestanlar arasındaki çatışmalar, 16. ve 17. yüzyıl boyunca Avrupa'yı kan gölüne çevirdi. 1618-48 yılları arasında yaşanan "30 Yıl Savaşları", temelde Katolik-Protestan çatışmasının bir sonucuydu. Bu savaş sonucunda Orta Avrupa adeta bir harabeye döndü, sadece Almanya'da 15 milyonluk nüfusun üçte biri yok oldu.

Bu ortamda Osmanlı'nın kurduğu idarenin son derece insancıl olması kuşkusuz önemli bir gerçektir.

Tarih, İslam'ın, Ortadoğu'ya adaletli, hoşgörülü, müşfik bir yönetim tarzı sunan tek inanç sistemi olduğunu göstermektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nun bölgeden çekilmesiyle bitmiş olan "Pax Ottomana" (Osmanlı Barışı) bugün hala telafi edilebilmiş değildir. Bu nedenle de Ortadoğu'ya barışın gelmesinin yolu Kuran ahlakının öğrettiği gibi, hoşgörülü ve uzlaşmacı Osmanlı modelinin hakim olmasıdır. Çünkü İslam her türlü şiddetin, çatışmanın, savaşın, terörün çözümü, barışın, hoşgörünün ve huzurun yoludur.

TERÖRİZMİN KÖKENİ: DARWINİZM VE MATERYALİZM

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne savunulmaktadır.

Bu bağnazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "insan nedir" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "insan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" diyerek gerçek cevabı veren insanlar, "insan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye çarpık bir düşünceye kapılmışlardır. Bu büyük yanılmanın faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılığın güç bulmuştur.

Kitabın bu bölümünde Darwinizm'in insanlığa getirdiği bu bela incelenecek ve bunun günümüzün en önemli global sorunlarından biri olan "terörizm"le ilgisi açıklanacaktır.

Darwinizm'in Yalanı: "Yaşam Bir Çatışmadır"

Darwin, teorisini geliştirirken temel bir varsayımdan yola çıkmıştı: **"Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar"**.

Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırlmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırlmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

*"Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki **zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan** babun türü maymunlar kalacaktır."*

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

"Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19.

yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.

Darwin'in İlham Kaynağı: Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bu konulardaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population* (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un zalimce fikirlerini destekliyordu. "**Nazilerin Bilimsel Arka Planı**" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

*"19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "**Fakirlerle temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, baktaklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs...**"*

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, Malthus'a göre yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, işte bu fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla, 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

Darwinizm'in I. Dünya Savaşı'nın Hazırlanmasındaki Rolü

Darwinizm'in Avrupa kültürüne hakim olmasıyla birlikte, "yaşam mücadelesi" kavramı da etkisini göstermeye başladı. Öncelikle sömürgeci Avrupa devletleri, sömürdükleri ülkeleri "**evrimde geri kalmış ırklar**" olarak gösterdiler ve yaptıkları işi meşru gösterebilmek için Darwinizm'e atıfta bulundular.

Darwinizm'in siyasi etkilerinin en kanlısı ise, 1914 yılında patlak veren I. Dünya Savaşı'ydı.

Ünlü İngiliz tarih profesörü James Joll, *Europe Since 1870* (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, I. Dünya Savaşı'nı hazırlayan faktörlerden birinin, o dönemdeki Avrupalı yöneticilerin Darwinist düşüncelere olan inancı olduğunu anlatır. Örneğin, Avusturya-Macaristan'ın Başkomutanı General Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, savaştan sonraki anılarında şöyle yazmıştır:

İnsan sevgisini ön plana çıkaran dinler, ahlaki öğretiler ve (bu gibi) felsefi doktrinler, bazen gerçekten insanoğlunun yaşam mücadelesini zayıflatabilirler. Ama hiçbir zaman bu mücadeleyi dünyanın itici gücü olmaktan çıkaramayacaklardır... Dünya savaşının büyük felaketi, bu büyük prensiple tam bir uyum içinde gerçekleşmiştir. İnsanların ve devletlerin hayatlarının ana gücüyle oluşan bu savaş, aynen boşalması gereken bir yıldırım yükü gibi, doğanın bir kuralıdır.

Bu gibi bir ideolojik alt yapıya sahip olan Conrad'ın neden Avusturya-Macaristan'ı bir savaş başlatmaya sürüklediğini anlamak zor değildi.

I. Dünya Savaşı generallerinden Friedrich von Bernhardi ise, savaş ve doğadaki savaşım kanunları arasındaki bağlantıyı şöyle kurmuştur:

Savaş biyolojik bir gereksinmedir, doğadaki unsurların çatışması kadar gereklidir; biyolojik yönden yerinde sonuçlar verir, çünkü bu sonuçlar, varlıkların temel özellikleriyle ilgilidir.

Görüldüğü gibi, I. Dünya Savaşı, savaşmayı, kan dökmeyi, acı çekmeyi ve çektirmeyi bir tür "gelişme" olarak gören, bunları değişmez bir "doğa kanunu" sanan

Avrupalı düşünür, general ve yöneticilerin yüzünden çıkmıştı. Tüm bu kuşağı söz konusu kökten yanlış fikirlerle yıkıma sürükleyen ideolojik kaynak ise, Darwin'in "yaşam mücadelesi" ve "kayırlmış ırklar" kavramlarından başka bir şey değildi.

I. Dünya Savaşı ardında 8 milyon ölü, yüzlerce harabeye dönmüş şehir ve milyonlarca yaralı, sakat, evsiz ve işsiz insan bıraktı.

Darwinizm'in Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuyordu: Nazizm.

Nazi ideologları da yoğun olarak Darwinizm'den etkilenmişlerdir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabına *Kavgam* (Mein Kampf) ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

"Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."

1933'deki ünlü Nürnberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.

II. Dünya Savaşı'nda on milyonlarca ölü ve yaralı, on milyonlarca aç, evsiz ve korunmasız insan, yüzlerce yıkılmış şehir ve tükenmiş ülke ekonomileri bıraktı.

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri, bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. *Faşizm'in Yükselişi* (The Rise of Fascism) isimli kitabın yazarı Peter Chrisp de bu gerçeği şöyle ifade eder:

"Charles Darwin'in insanların maymunlardan evrimleştiği teorisi ilk kez yayınlandığında alay konusu olmuştu, fakat daha sonra geniş bir alanda kabul edilmişti. Naziler Darwin'in teorilerini... savaş ve ırkçılığı haklı göstermek için kullandılar."

Bu görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Yahudiler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

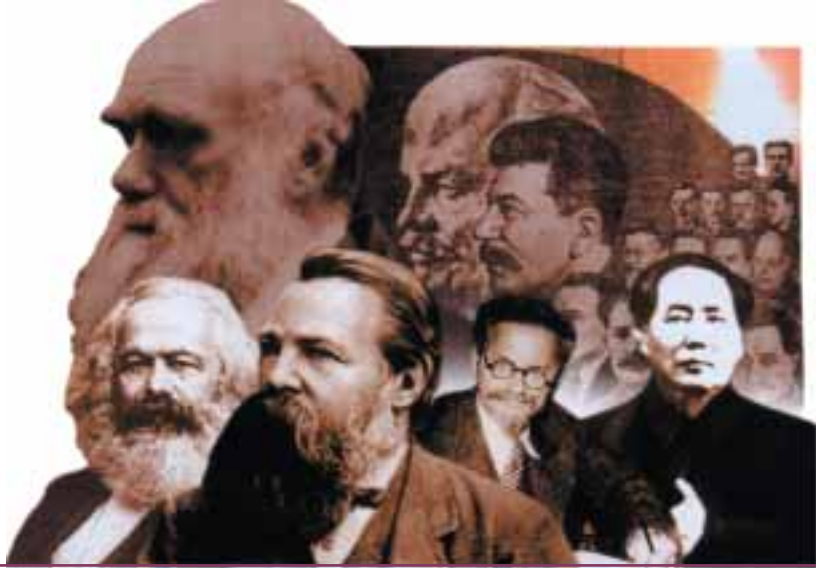
Sosyal Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alır-ken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm"in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli" saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı *Doğanın Diyalektiği* adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, "**Marksiizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır**" adlı sözüyle ünlüdür.

Trotsky'nin ise "**Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir**" şeklinde açıklamaları bulunmaktadır.

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin **Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu** da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir.

Her biri koyu birer Darwinist olan komünist liderler karanlık bir tarihe, acı ve zulüm içinde geçen yıllara imzalarını attılar.

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve evrim teorisine dayanmaktadır"** diyerek açıkça belirtmiştir.

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle, ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğadaki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle, komünizmin temelinde yer alan "diyalektik çatışma" kavramını desteklemektedir.

Komünizmin "diyalektik çatışma" kavramının 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinası" olduğu düşünüldüğünde, Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutunu daha iyi anlamak mümkün olur.

Diyalektik Çatışma Topluları Geliştirmez, Yıkar

Diyalektik materyalizm, adından da anlaşıldığı gibi, "çatışma" kavramına dayanır. Bu felsefenin kurucusu olan Marx **"eğer çelişme ve çatışma olmasaydı, var olan herşey nasılsa öyle kalırdı"** demişti. Bir başka sözünde ise **"şiddet yeni bir topluma gebe her eski toplumun ebesidir"** diyerek, gelişmek için insanları, şiddet göstermeye, savaşa ve kan dökmeye çağırılmıştı.

Marx'ın teorilerinin ilk siyasi uygulayıcısı olan Lenin de **"gelişme zıtların mücadelesidir"** diyerek karşıt fikirde olan insanların daimi bir mücadele içinde olmalarını savunmuştur. Dahası Lenin, bu mücadelenin ancak kan dökerek, yani terör yoluyla yapılabileceğini sık sık belirtmiştir. Bolşevik ihtilalinden 11 yıl önce, 1906 yılında Proletari dergisine yaptığı bir açıklamada yer alan sözleri benimsediği terörist yöntemi ortaya koymaktadır:

Bizim ilgilenmekte olduğumuz olgu, silahlı mücadeledir; bu mücadele, bireyler ve küçük gruplar tarafından yürütülmektedir. Bir kesimi devrimci örgütlere ait iken, öteki kesimler herhangi bir devrimci örgüte bağlı değildirler. Silahlı mücadele, birbirlerinden kesinkes ayrılması gereken, farklı iki amaca yöneliktir; önce bu mücadele kişilere, liderlere ve ordu ve polisteki görevlilere suikast yapmayı amaçlar, ikinci olarak, hem hükümete ait hem de özel kişilere ait para kaynaklarına el koyar. El konulan paralar kısmen parti kasasına, kısmen özel silahlanma amacına ve ayaklanma hazırlığına ve kısmen de tanımlamakta olduğumuz mücadeleye katılan kişilerin geçimlerine gider.

20. yüzyılda komünizme karşı çıkan en belirgin ide-

olojilerden biri faşizmdir. İlginç olan, komünizme karşı olduğunu öne süren faşizmin, "çatışma" kavramına en az komünizm kadar inanmasıdır. Komünistler "sınıf çatışması"nın gerekliliğine inanırken, faşistler sadece bu çatışmanın alanını değiştirmiş ve "ırklar ve uluslar arası çatışma" kavramını yüceltmişlerdir. Örneğin Nazizmin en önemli fikir kaynaklarından ve önde gelen ırkçılardan Alman tarihçi Heinrich von Treitschke, "**Uluslar ancak Darwin'in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir rekabetle gelişebilirler...**" diye yazmıştır.

Hitler ise, Darwinizm'in çatışmacı anlayışından aldığı ilhamla şöyle demiştir:

Doğa güçlüler ile zayıflar arasında bir savaş, güçlülerin zayıflar üzerindeki mutlak galibiyetidir. Eğer böyle olmasaydı, doğada sürekli bir bozulma olurdu... Yaşayan savaşmak zorundadır. Sürekli savaşın bir yaşam kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen yaşam hakkına sahip değildir.

Toplumların güçlenmesi ve gelişmesi için savaşın, çatışmanın, kavgaların ve kan dökmenin zorunlu olduğuna inanan bu iki Sosyal Darwinist ideolojinin 20. yüzyılda oluşturduğu tablo ise ortadadır. On milyonlarca masum insan ölmüş, on milyonlarcası yaralanmış veya sakat kalmış, ülke ekonomileri çökmüş, sağlığa, bilime, teknolojiye, eğitime ve sanata ayrılacak olan gelirler önce silahlara, sonra da bu silahlarla açılan yaraların sarılmasına, yıkılan ve harabeye dönen şehirlerin tekrar inşasına harcanmıştır. Çatışmanın, kavganın ve terörün insanlara gelişme değil, çöküş getirdiği tarihte açık olarak görülmüştür.

Bir insanı farklı bir fikri savunuyor, farklı bir dine inanıyor veya farklı bir ırktan geliyor diye öldürmek, ona

acı çektirmek ise çok büyük bir zalimlikdir. Sadece bu yüzden, tarih boyunca dünya üzerinde aynı vatanın evlatları birbirleri ile ölümüne mücadele etmişler, birbirlerini hiç acımadan katletmişlerdir. Veya farklı ırklardan veya uluslardan olan insanları, kadın, çocuk ayrımı yapmadan katliamdan geçirmişlerdir. Bunu ise ancak karşısındaki insanı, gelişmiş bir hayvan olarak gören, ona bir insan olarak değer vermeyen ve yaptıklarından dolayı Allah'a hesap vereceğine inanmayan insanlar yapabilirler.

Darwinizm ve Terörizm

Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler olduğu açık bir gerçektir. Ve tüm bu farklı fikirlerin birbirlerine taban tabana zıt özellikleri olması da son derece doğaldır. Ancak bu fikirler birbirlerini iki farklı şekilde değerlendirebilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler. Ki bu Kuran ahlakına uygun olan yöntemdir.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler. Bu da materyalizmin yani dinsizliğin yöntemidir.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı incelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşılacağı "**insan, çatışan hayvandır**" telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden ha-

beri yoktur. Ama sonuçta felsefi temeli Darwinizm'e dayanan bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "büyük balık küçük balığı yutar", "savaşmak erdemdir", "insan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'e dayanan sloganlardır.

Aslında Darwinizm kaldırıldığında, geriye "çatışmacı" bir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmacılığa karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir.

Bu nedenle, eğer birileri çıkar da, İslam, Hıristiyanlık veya Yahudilik adına, bu dinlerin kavramlarını ve sembollerini kullanarak terör uygularsa, çatışmacılığı körüklerse, bilin ki o kişiler Müslüman, Hıristiyan veya Yahudi değildir. Gerçekte bir Sosyal Darwinisttir. Din kisvesi altına gizlenmiştir, ama samimi bir inanç sahibi değildir. Dine hizmet etmek için ortaya çıktığını iddia etse de, gerçekte dine ve dindarlara düşmandır. Çünkü, bizzat dinin yasakladığı bir suçu, hem de insanların gözünde dine karşı savaşacak şekilde, zalimce işlemektedir.

Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, herhangi bir İlahi dinde değil, dinsizlikte, dinsizliğin çağımızdaki tanımları olan "Darwinizm" ve "materyalizm"de gizlidir.

Barış ve Huzur İsteyen Her İnsan, Darwinizm Tehlikesini Fark Etmelidir

Herhangi bir sorunla mücadele ederken, asıl önemli olan o sorunun kökenini, asıl kaynağını düzeltmektir. Örneğin çevreye pis koku yayan bir çöplüğün çevresi ne kadar temizlenirse temizlensin, o çöplük koku yaymaya devam edecektir. Alınan tüm önlemler geçici, kısa süreli olacaktır. Çözüm çöpün kaynağını temizlemek, çöpü tamamen ortadan kaldırmaktır. Dolayısıyla, terörle mücadele etmek için tek tek teröristleri aramak ve onları etkisiz hale getirmeye çalışmak etkin ve kalıcı bir çözüm değildir. **Dünyanın terörden kurtulabilmesi için, önce terörist yetiştiren ana kaynak tespit edilmeli ve bu kaynak ortadan kaldırılmalıdır. Teröre asıl sebep olan ana kaynak ise insanların sapkın ideolojileri ve bu yönde aldıkları eğitimidir.**

Günümüzde dünyanın hemen her ülkesinde, Darwinizm tüm okullarda bilimsel bir gerçekmiş gibi okutulmaktadır. Gençlere, Allah'ın kendilerini yarattığı, bir ruh, akıl ve vicdan sahibi varlıklar oldukları, öldükten sonra Allah katında sorgulanarak, dünyada yaptıklarından dolayı Allah'a hesap verecekleri ve bu hesaba göre sonsuza kadar cennette veya cehennemde kalacakları öğretilmemektedir. Aksine, rastlantılar sonucunda oluşmuş, ataları hayvanlar olan, Allah'a karşı sorumlu olmayan, başıboş varlıklar oldukları ve ancak savaş ve çatışma ile üstün gelerek hayatta kalabilecekleri öğretilmektedir. Okul hayatı boyunca bu telkini alan insanların beyinlerini yıkamak, onları insanlık düşmanları haline getirmek, masum küçük çocukları katledecek kadar zalimleş-

tirebilmek ise bu aşamadan sonra çok kolaydır. Bu tür bir eğitim almış gençleri her türlü sapkın ideoloji kolaylıkla kendi safına çekebilir ve ona her türlü vicdana ve akla aykırı eylemi yaptırabilir, ona her türlü sapkınlığı ve zalimliği önemli bir amaç olarak gösterebilir. Son bir yüzyıldır dünyayı kasıp kavuran komünist, faşist, ırkçı terör grupları, bu eğitim sisteminin ürünleridir.

Bu "eğitim sistemi"nin ikinci büyük zararı ise, eğitimi dinden soyutlayarak, dini cahil insanların dünyasıyla sınırlamaya çalışmasıdır. "Eğitimli" olanlar, Darwinist-materyalist telkinle dinsizleşirken, din eğitimsiz insanların kontrolünde kalmaktadır. Bu durumda, hurafe ve batıl inançlar kolayca gelişebilmekte, din adına dine tamamen aykırı fikirler ortaya atan kişiler etkili olabilmektedir.

En son olaylar bu konuya çok açık bir örnektir. Allah'tan korkan, Allah'ı seven, ahirette her yaptığından hesap vereceğini bilen hiçbir insan, on binlerce suçsuz insanın ölümüne ve yaralanmasına, binlerce masum çocuğun öksüz veya yetim kalmasına sebep olacak bir şeyi asla yapmaz. Bundan zarar görecektir her insan için Allah'a ayrı ayrı hesap vereceğini ve her biri için cehenemde acı bir azapla karşılık göreceğini bilir.

Sonuç olarak çözüm, terörün asıl kaynağı olan Darwinist-materyalist eğitime son vermek, gençleri gerçek bilimsel bulgular doğrultusunda hazırlanmış bir müfredata göre eğitmek ve onlara Allah korkusunu, akılcı ve vicdanlı davranmayı öğretmektir. Bunun sonucu, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi huzurlu, güvenli, affedici, hoşgörülü insanların oluşturduğu toplumlar olacaktır.

SONUÇ: BATI DÜNYASI İÇİN ÖNERİLER

Bugün Batı dünyası teröre başvuran örgütlerden yana endişelidir ve bu endişe yersiz değildir. Terörü gerçekleştiren ve buna destek olan tüm failerin uluslararası hukuk ve adalet ölçülerinde cezalandırılması gerektiği de açıktır. Ama bundan daha önemli olan, bu sorunun çözümü için hangi uzun vadeli stratejilerin izlenmesi gerektiğidir.

Buraya kadar yaptığımız değerlendirme, terörün İlahi dinlerde hiçbir yeri bulunmayan bir insanlık suçu olduğunu göstermekte, son dönemde gündeme gelen "İslami terör" kavramının çarpıklığını ortaya koymaktadır. Bu ise bize önemli bakış açıları sağlar:

1) Batı dünyası, özellikle ABD, elbette teröre karşı en caydırıcı tedbirleri alacaktır ve bunda haklıdır. Ama **bunun herhangi bir dine ve onun mensuplarına olmadığı gibi İslam'a ve Müslümanlara karşı bir savaş olmadığını, aksine İslam'ın faydasına bir önlem olduğunu, çok açık bir şekilde ortaya koymalıdır.** "Medeniyetler Çatışması" ismiyle 90'lı yıllarda ortaya atılan tehlikeli senaryo, her ne pahasına olursan olsun engellenmelidir. Medeniyetler arasında çatışma değil, hoşgörü ve barış yaşanmalıdır.

2) **Sevgi, dostluk, barış ve kardeşlik dini olan "Gerçek İslam"ın gelişmesi ve İslam toplumları ta-**

rafından anlaşılması desteklenmelidir. İslam ülkelerindeki radikal fraksiyonlara karşı kullanılacak çözüm "zoraki sekülerleştirme" değildir, aksine böyle bir politika kitleleri daha fazla tepkiye yönleltecektir. Çözüm, gerçek İslam'ın anlaşılması yani; insan hakları, demokrasi, özgürlük, güzel ahlak, bilim, sanat, estetik gibi Kuran ahlakının gereği olan kavramları özümsemiş, insanlığa mutluluk ve yaşama sevinci sunan bir Müslüman modelinin yaygınlaşmasıdır.

3) Terörün kaynağı cehalet ve bağınazlıktır ve bunun çözümü de eğitimidir. Teröre sempati duyan çevrelere, bunun İslam'a tamamen aykırı olduğu, aksine bu şekilde İslam'a, Müslümanlara ve tüm insanlığa zarar vermiş olacakları anlatılmalı ve bu kişiler barbarlıktan arındırılmaları için eğitilmelidirler. Amerika Birleşik Devletleri'nin bu yöndeki bir eğitim politikasını desteklemesi çok olumlu sonuçlar verecektir.

4) ABD dış politikası gerçekte son 10 yıl içinde dünyanın farklı bölgelerindeki Müslümanları çeşitli zulüm ve katliamlardan korumuştur. Bosna'daki üç yıl süren Sırp katliamları, ancak ABD'nin devreye girmesi ile durdurulmuş ve bir barış imzalanabilmiştir. Aynı şekilde Kosova'daki Müslüman Arnavutlar, Amerikan müdahalesi ile Sırp teröründen korunmuştur. ABD, Çeçen sivillere karşı katliam boyutlarına varan saldırılar düzenleyen Rusya'yı önemli yaptırımlarla dizginlemiştir. Bu politikalar hem güçlendirilerek devam etmeli hem de dünya Müslümanlarına anlatılarak, Amerika ve Batı aleyhindeki gereksiz önyargılar ortadan kaldırılmalıdır.

5) Komünist, faşist, ırkçı ve diğer ideolojilerden kaynaklanan teröre karşı da uzun vadeli kültürel çözümler geliştirilmelidir. Bugün dünyanın dört bir yanındaki

ülkelerde eğitimin temelini materyalist ve Darwinist düşünce oluşturmaktadır. Oysa Darwinizm -daha önce de vurguladığımız gibi- insanı sürekli çatışan bir hayvan olarak gören, ancak çatışmanın ve savaşın insanı ilerleteceğine inanan ve her türlü teröre temel oluşturan çarpık bir ideolojidir. Sadece güçlülerin ayakta kalacağını savunan ve savaş bir erdem olarak gören Darwinizm asırlardır tüm dünyayı beladan belaya sürükleyen büyük bir bataklık gibidir. Bu nedenle de terörle mücadele sırasında gerçekleştirilecek adli ve polisiye tedbirlerin yanı sıra, tüm dünya genelinde büyük bir eğitim seferberliği de başlatılması gerekmektedir. Bu eğitimin temelini de, Darwinizm ve materyalizm aldatmacasının gerçek yönünü gözler önüne sermek ve Allah'ın insanlar için belirlediği güzel ahlaki herkese öğretmek oluşturmalıdır. Özlenen huzur ve istikrar ancak, dinin getirdiği ahlakın güzellikleri insanlar arasında yaygın bir şekilde yaşandığında sağlanacaktır. Çünkü bataklığı kurutmadan, bu beladan kurtulmak mümkün değildir.

Umulur ki bu gibi önlemler, dünyanın terörizmden ve tüm diğer bağınaz, katı, vahşi yapılanmalardan kurtulmasına yardımcı olacaktır. Kendini "Allah'ın inayeti altında bir ulus" olarak tanımlayan Amerika, temsil ettiği Hıristiyan kültürüyle gerçekte Müslümanların dostudur. Allah Kuran'da bu gerçeğe dikkat çekerek Hıristiyanların **"insanlar içinde iman edenlere sevgi bakımından en yakın olanlar"** (Maide Suresi, 82) olduğunu haber vermektedir.

Tarihte birtakım cahiller (örneğin Haçlılar) bu gerçeği anlamayarak iki dinin arasında çatışmalara neden olmuşlardır. Aynı senaryonun tekrarlanmaması için ger-

çek Hıristiyanların ve Müslümanların işbirliği yapması gerekmektedir. Zaten Amerika'daki üzücü olaydan sonra yaşanan gelişmeler de bu işbirliğinin tohumlarının atıldığı ortaya koymaktadır. Bu vahim terör olayı Hıristiyan ve Müslüman toplumlar arasında bir yakınlaşma başlatmış, pek çok Hıristiyanın İslam dinini daha yakından tanımak için çalışmalar yapmasına vesile olmuş, Müslümanların da Kuran'da tarif edilen gerçek İslam ahlakını anlatmak için çok daha ciddi bir gayret içine girmeleriyle sonuçlanmıştır.

Tüm bu gelişmeler insanların İslam ahlakını daha yakından tanıyacaklarının ve bugüne kadar sahip oldukları tüm ön yargılardan sıyrılacaklarının da bir müjdesi niteliğindedir. 21. yüzyıl, Allah'ın izniyle, yeryüzüne özlenen barış ve huzuru getirmenin tek yolunun İslam ahlakının yaşanması olduğunun anlaşıldığı bir yüzyıl olacaktır.

***Sen yücesin,
bize öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)***
